

Tóth András

Amerikás történetek

2017

Tartalomjegyzék:

Az autópályán	3
Életem Amerikában	10
Éjszaka után.....	23
A vadnyugat.....	29

Az autópályán

Már nagyon vártam ezt a pillanatot. Végre leszálltunk a Kennedy repülőtéren, New Yorkban és felállhattam az ülésből a hosszú, unalmas út után. Hamarosan a bőröndömet átvettem, papírjaimat megnézték, majd hivatalosan is beléphettem az Egyesült Államokba. Ezután rögtön megnéztem, mikor indul a legközelebbi gép Seattle-be. Csak tizennyolc óra múlva.

Tizennyolc óra! Semmi kedvem nem volt annyit várakozni, ezért fogtam egy papírt, amire ráírtam nagy betűkkel, olvashatóan a város nevét és azt magam előtt tartva hagytam el a légi-kikötőt, s mentem a közeli kertvárosi részbe, hátha egészen véletlenül összefutok valakivel, aki odatart. Csak gyalogosokat és autósokat láttam, akik nyilván örültnek néztek, vagy nagyjából „Az nagyon messze van! Mit akarsz te ott!?” jelentéssel bíró pofát vágtak.

Az étvágyam is megjött sajátos stoppolásom közben, így hát betértem egy gyorsétterembe és kértem hamburgert szalmaburgonyával és kólával. Papíromat az asztalon hagytam, hátha, egészen véletlenül történik valami. Épp hozzáláttam az evéshez, amikor valaki megszólított a hátam mögül:

– Nem akarlak zavarni!

Hátra fordultam és egy fiatal, szemüveges, latin-amerikai külsejű fazon állt mögöttem.

– Látom, hogy van nálad egy Seattle feliratú papír. Gondolom, oda szeretnél elmenni.

– Te el tudnál vinni oda? – majdnem felálltam, de hirtelen meggondoltam magam és inkább ülve maradtam.

– Igen! Hektor García vagyok, kamionsofőr és pont oda tartok – mutatott nekem egy igazolványt.

– Én Vajda Róbert, Magyarországról! – ekkor viszont már felálltam és kezet is fogtam vele, majd visszaültem. – Igazából lenne pénzem repülőre, csak holnap reggel kilenckor indul, én pedig addig nem akarok várni.

– Én hétkor indulnék, két órával korábban!

Két órával az én gépem előtt! Még addig is nagyon sok idő van hátra, de nem bánom, elmegyek vele. Kamionnal tovább tart az út ugyan, de talán sokkal nagyobb élmény lehet, mint repülőre ülni, ráadásul jóval olcsóbb. Nem is vártam a válaszzal:

– Rendben van! Azt hiszem veled tartok.

A sofőr ahelyett, hogy mondott volna valamit, inkább elővett egy cetlit és egy tollat, amire írt valamit, azt pedig átadta nekem. Elolvastam, arra tippeltem, hogy egy címet írhatott rá. Közben ő meg is erősítette ezt:

– Ez egy autóalkatrészgyár, elég közel a Kennedy repülőtérhez. A reptérhez közeli motel-től tíz perc gyalog. Amit az alá írtam, az a telefonszámom, arra az esetre, hogy felhívhass, ha mégis meggondolnád magad és inkább repülsz.

– Megcsörgetlek most! Az lesz az én számom!– vettem elő a telefonomat.

Erre az idegen is előhúzta zsebéből a sajátját, majd miután rácsörögtem, elmentette a számot. Azután elment, én pedig nagy boldogan folytattam az étkezést. El sem akartam hinni, hogy így rám mosolygott a szerencse. Mégiscsak találtam valakit, aki el tud vinni Seattle-be. Még, ha sokat is kell várnom, de van annyi pénzem, hogy bejelentkezzek egy motelbe és ott töltssem az éjszakát. Elfogyasztottam, amit vettem, majd kibéreltem egy szobát az említett helyen, a délután folyamán pedig lezuhanyoztam, vásároltam még egy szendvicset a büfében, hat órára beállítottam az ébresztőórát, majd eltettem magam a következő napra.

Szerencsére sikerült időben felkelnem reggel. Gyorsan összekaptam magam és indultam a megadott címre. A gyárudvarra érve rögtön megláttam egy fekete kenworth kamiont, melynek nagy, hosszú, fehér pótkocsijába már pakolták is a targoncások az árut. Az a bizonyos Hektor épp az arra kijelölt helyen cigarettázott. Oda mentem hozzá és köszöntem:

– Jó reggelt! – vettem elő egy cigarettát a zsebemből.

– Szia! Látom, időben érkezted! – fogott velem kezét. – Nekem még lesz egy kis dolgom indulás előtt, ha elszívtad, ülj be nyugodtan, a bőröndöt és a táskát pedig tedd csak az ülés mögé.

Miután elszívtam a cigit, elhelyezkedtem a járműben. Az ülések mögött volt egy ágy, ahol gondolom aludni is tud, ha éppen nem tud megszállni egy fogadóban. Arra raktam le a holmijaimat, utána pedig vártam. Nemsokára elérkezett a reggel hét óra. Odakint végeztek a rakodással, a sofőr beült mellém a volán mögé, aztán elindultunk.

Brooklyn déli peremének forgalmas autópályáján kerültük meg a várost. Jóformán a természet vett körül minket, persze azért néha feltűntek a külváros kertes házai és háztömbjei, merthogy többször érintettük a várost. Közben a pénztárcámért nyúlva fordultam a sofőrhez:

– Mennyivel tartozom a fuvarért?

– Kérlek, hagyd! – intett egyet.

– Lett volna pénzem repülőre, csak kívánni nem akartam! – erősködtem tovább.

– Nem fontos! Jó, hogy itt leszel velem és lesz egy útitársam, mert egyébként unalmas egész nap egyedül. De, ha nagyon akarod, csináljuk úgy, hogy elkérem a benzinár felét, és ha megállunk valahol, te fizeted a szállás felét, és amit te eszel és iszol. Jó lesz így?

– Nekem jó, köszönöm! – azzal visszaraktam a tálcát a zsebembe.

Miután átmentünk a Brooklyn-hídon, Manhattan szélének felhőkarcolói mellett haladtunk tovább, a Hudson mentén. Utunkat beszélgetéssel tettük érdekesebbé.

– Mondd csak, Róbert! Mi szél hozott téged ide, Amerikába? – nézett rám Hektor.

– Az utóbbi években Angliában voltam segédmunkás az építőiparban. Oda egy barátommal vándoroltam ki, annak egy rokonához Magyarország nyugati részéről, miután 2006-ban, odahaza befejeztem a középiskolát.

– Magyarország! Nem ismerem!

– Kicsi ország, Közép-Európában található.

– Na és mi dolgod van Seattle-ben?

– Oda az édesanyám testvére emigrált a családjával, még 1991-ben.

– Hogyan kerültél vele kapcsolatba?

– Egy olyan alkalommal, amikor én is hazamentem és ő is otthon volt, beszélgettünk arról, hogy szeretnék elmenni hozzá, ő beleegyezett és azóta is tartjuk a kapcsolatot skype-on.

– Mivel foglalkozik?

– Amikor kivándorolt még egyszerű kamionsofőr volt, de mára már megcsinálta a szerencséjét és van egy kamionos vállalata, a Northwest. Nagybátyámat egyébként Charles Borosnak hívják, merthogy angolosította a nevét.

– Charles Boros, Northwest! Hallottam már róluk!

– Mi a helyzet veled, Hektor?

– Nekem a szüleim Mexikóból vándoroltak Seattle-be, én már ott születtem, ott nőtem föl és ott is lakom. Így felnőtt fejjel pedig magánkamionosként járom ezt az országot, odahaza egy asszony és egy kislány vár rám. Most egy kicsit otthon is leszek.

A folyó alatti alagúton átkeltünk New Jerseybe, majd miután elhagytuk New York elővárosait, rátértünk az Interstate 80-as autópályára. Néztem mindent, ami kint volt. Fákkel borított, dombos vidék vett körül minket, itt-ott tisztásokkal, de ott volt még a forgalom, a mellettünk elhaladó autók, más kamionok, s a pálya által érintett városok peremei.

– Jó sűrűn lakott része ez az országnak – fordultam Hektor felé.

– Itt, az ország keleti harmadában él a legtöbb ember, a nagyvárosok is főleg ezen a részen találhatóak, pláne itt észak-keleten.

A nap végén, Ohióban áttértünk az Interstate 90-es autópályára. Ekkor már másfajta vidék következett. A dombok és erdők helyét síkság vette át szántóföldekkel és legelőkkel. A társam pedig így szólt:

- Ez a 90-es, az ország leghosszabb autópályája, egészen Seattle-ig ezen fogunk utazni.
- És a 80-as, amin eddig jöttünk, az hol ér véget?
- San Francisco belvárosában. Egyébként pont az a második leghosszabb autópályánk.

Hosszú utazás után, az esti órákban, Chicago belvárosában álltunk meg a sztráda mellett, egy amolyan pizzéria és söröző jellegű kamionos pihenőben. Közösén kifizettünk egy szobát aznap éjszakára, majd vacsorázni ültünk. Hosszan nézegettük a menüt, de végül sikerült választanunk.

– Egy cowboy pizza! Az első amerikai pizzám! – mondtam, miután eldöntöttem, hogy mit fogok enni. – Van rajta szalámi, pirított szalonna, roston sült marha, chilis paprika, hagyma és sajt. Egyébként paradicsomszós alapú.

– Az jó! Az enyémet úgy hívják, hogy kövér leszek – tette le társam az étlapot.

– Na és mi van rajta?

– Ballpark mustáros alapú, a feltétjei: pirított szalonna, sült kolbász karikák, grillezett csirke, grillezett hagyma, csípős zöldpaprika, meg sajt.

Az étel mellé rostos baracklevet is kértünk, majd leadtuk a rendelést és vártuk, hogy elkészüljenek. Az üdítőket viszont hamar kihozták elénk.

– Szeretem ezt a helyet! – így a sofőröm, miután kortyolt egyet az italába. – Mindig betérek ide, amikor éppen erre járok. Imádom a pizzát, ezek pedig nagyon jóra csinálják!

– Én is szeretem! Odahaza és Londonba is eljártam ilyen helyekre – ittam bele a saját üdítőmbé.

Nemsokára a kért ételek is elkészültek is letették elénk, majd miután megvacsoráztunk, közösén rendeltünk egy kínai pizzát is elvitelre. Gondoltuk, jó lesz holnap napközben. Ezután belefért még két brooklyn lager lefekvés előtt, így hát sörözéssel és beszélgetéssel zártuk a napot.

– Jó régen találkoztál már a szüleiddel, igaz Róbert? – kérdezte Hektor.

– Még a nyár végén voltam odahaza utoljára. Nem felejtettem el az anyanyelvem, mert a skype-on, és amikor otthon vagyok, azon a nyelven beszélgetek a családtagjaimmal. A jó öreg Charles Borossal is tudok magyarul kommunikálni, bár rajta meglátszik, hogy átvette az amerikai akcentust. Annyira végül is nem hiányzik az otthonom. Angliában volt jól fizető munkahelyem, barátnóm, barát, akivel eljárhatok bulizni. Meg aztán régi vágyam az is, hogy átjöjjenek ide, Amerikába.

– Az angol nyelvet is alaposan megtanultad. Persze nem úgy beszélsz, mint egy amerikai, de abszolút megértelek.

– Hát igen! Fontos is az idegen nyelv, ha az ember más országban él. Az angolt nagyon sok országba beszélnek második nyelvként. Ezt pedig onnan tudom, hogy az elmúlt hét évben rövidebb időkre vállaltam munkát Németországban, Franciaországban, és Spanyolországban. Mielőtt elhagytam az otthonomat, azelőtt is voltam kirándulás, vagy nyaralás céljából Szlovákiában, Horvátországban és Ausztriában.

– Ami az én múltamat illeti, én sem mindig voltam magánsofőr. Régebben egy vállalkozónak voltam az egyik sofőrje, csak aztán összespóroltam elég pénzt és meg tudtam venni az egyik kamionját pótkocsijával együtt, és az óta is azzal járok.

– Így legalább a magad ura lehetsz. Az jó dolog, nem?

– Igen, de attól még nem adatik meg, hogy mindennap hazamehessek a munkámból, a saját ágyamba keljek reggelente, esténként a családommal lehessek. De nem bánom, mert egyébként szeretem ezt a munkát. Bejárhatom az egész országot, persze nem számítva Hawaiiit és Alaszkát.

Lefekvés előtt elszívtunk még két szál cigarettát a bejárat előtt. Reggel alaposan meg lett tankolva a kamion, amit együtt kifizettünk, majd folytatódott az utazás. Ahogy keresztülmentünk Chicagón, hozzá is láttunk a szójaszósos alapú kínai pizzánkhoz, amin volt máj, gondolom kínai, szecsuanai csirke, rákhús, pirospaprika, csípős zöldpaprika, hagyma és sajt.

Miután elhagytuk a várost és az elővárosain is túljutottunk, újra fogadott minket a pusztaság, ameddig a szem ellátott. Fák is csak elszórtan álltak az út mellett, vagy valamivel beljebb.

– A Közép-nyugat! Amerika éléskamrája! – lettem figyelmes egy traktorra, amelyik éppen a földet szántotta hozzánk közel.

– Itt termelik meg a legtöbb élelmiszert az amerikai nép számára. Az országnak ezen a részen nagyon sokan élnek növénytermesztésből, vagy állattenyésztésből.

– De városok azért vannak!?

– Persze! Sőt, a legtöbb itteni ember azokban is lakik, de azért vannak, akik leélik az egész életüket a farmokon.

Minnesota déli részén jártunk már, amikor úgy éreztük, itt az ebéd ideje. Hátulról elővettem azt, ami még maradt a pizzából. Miután elfogyasztottuk, egy hatalmas szarvasmarhacsordára lettem figyelmes. A nagy, kövér jószágok békésen legelésztek a sztrádától beljebb. Miután elhaladtunk mellettük, a gazdájukat is láthattam: egy lovon ülő, cowboy ruhába öltözött férfit.

– A hamburger alapanyaga! – tettem egy megjegyzést a legelő állatokra.

– Nem csak a hamburgeré, hanem mindené, amiben van marhahús – így Hektor.

Dél-Dakota közepén ismét ránk esteledett és megálltunk egy igen hangulatos kamionos pihenőben. A hely kívülről úgy nézett ki, mint egy kocsmá a western filmekben, miután beléptünk, láthattam, hogy belül is. Fából voltak a falak, a bútorzat, a pult, a lépcsők, de még a padló is. A pulthoz állva azt is láthattam, hogy ez egy önkiszolgáló étterem, ahol hamburger, hot-dog, wrap, gyros és tacos a kínálat. Étlapok egyáltalán nem voltak, csak egy árlista a falon.

– Mondd csak te előbb, hogy mit kérsz! – mondta nekem Hektor.

– Egy hot-dogot szeretnék! – fordultam a kiszolgáló felé.

– Mit szeretnél bele? – így a pult mögött álló hölgy.

– Sült kolbászt, pirított szalonnát, uborkát, mustárt, ketchupot és füstölt sajtot, és kérek még egy nagy kólát – válaszoltam némi gondolkodás után.

Mihelyt végeztem, az útitársam lépett a helyemre:

– Tacost kérek darált hússal, chilis babbal, kukoricával, chili szósszal, sajttal és egy nagy kólával.

Miután fizettünk, helyet foglaltunk az egyik asztalnál. Vacsorázásunk közben csupán egy vendég lépett még be az étkezőbe, egy korosodó, bajuszos úr, aki wrapot kért és leült a bejárathoz legközelebb. Én és Hektor, a magunk étkezése után kértünk még egy-egy üveg coronitát, amikhez citromkarikákat is kaptunk.

– Ezt a sört így szokták fogyasztani – így a nő, miután mindkét üvegbe nyomott citromot.

Miután fizettünk a söröket nem volt kedvünk bent elfogyasztani, így hát kimentünk az épület elé, ahol rágyújtottunk.

– Hogy ízlik? – kérdezte Hektor, miután mindketten belekortyoltunk az italunkba.

– Bevallom, én még soha életemben nem ittam mexikói sört. Ez egészen másfajta is, mint, amit eddig valaha is ittam, viszont nem rossz.

– Nem rossz ez, én szeretem! – kortyolt és szívott egyet a társam.

– De szép kutya! – sétáltam oda egy fehér alapon barna foltos border collie kutyához, ami az ajtó előtt állt.

Éppen simogattam a fejét, amikor kijött dohányozni a férfi, aki nemrég lépett be az étkezőbe. Meg is szólított:

– Aranyos jószág, ugye?

– Az öné? – kérdeztem az idegent.

– Igen az enyém, Rustynak hívják.

– Az egyik legértelmesebb ez a fajta. Pásztorcutya, a terelőfajtából! – mondtam.

– És persze rendeznek is nekik terelőversenyeket. Sőt, bajnokságokat is! Ami azt illeti én is egy marhaterelő versenyről jövök Texasból – nézett a járműve, egy nagy, piros dodge felé, ami a mi kamionunk mellett parkolt. – Negyedik helyezést értem el huszonöt résztvevőből. Az elég szép eredmény, nem?

– Ennek a kutyafajtának jó nagy is a mozgásigénye – mutatott az állatra, és kapcsolódott be a társam a beszélgetésbe.

– Szerencsére itt lakok egy farmon a közelben. Van rengeteg marhám, egy oltári nagy legelőm, úgyhogy a kutyusnak van lehetősége gyakorolni és kifutkározni magát – biccentett az öreg a jószága felé.

– Szóval versenyzik! – ütögettem meg az eb fejét.

– Igen és ért már el a legutóbbinál jobb eredményt is. Tavaly Kaliforniában például negyvenből lett első.

Miután a kamionossal megittam a sört és a helybélivel is beszélgettünk, elszívtunk még egy-egy szál cigarettát a szobánkban és eltettük magunkat a következő napra. Utunk folytatódott tovább Dél-Dakota közepén, de amint elhagytuk az államot, a Közép-nyugatot is magunk mögött tudtuk és Wyomingon át áttértünk Montanába, ahol sokáig tartott még az alföld, de egyszer csak arra lettem figyelmes, hogy a messzi távolban már hegyek is látszanak.

– Végre hegyvidék! – lelkesedtem, ahogy nézem őket.

– Odébb vannak még azok! – szólt Hektor.

– Kicsit sokáig tartott az alföld, nem gondolod?

Idővel a hegyek egyre nagyobbaknak és közelebbieknek tűntek. Maga a pusztaság is dombvidékké változott, végül ránk esteledett és csak a kamion lámpájának fényénél ugyan, de láttam, hogy fák vesznek körül minket.

– Ez az észak-nyugati rész a legerdősebb, igaz Hektor? – kérdeztem a társamat.

– Szerencsére! Szeretem az erdőt, kiskoromban sokat kirándultam a Seattle körüli erdőkben és hegyekben, még mostanában is eljárók oda a családdal, ha hosszabb ideig vagyok otthon. Nincs is jobb egy kirándulásnál a természetben.

– Azt hiszem! Én is erdős-hegyes helyen nőttem föl. Amíg odahaza voltam én is sokat voltam a rengetegben.

A nagyon késő esti órákban álltunk meg már Idahóban és kértük mindketten ugyanazt vacsorára: kirántott húst szalmaburgonyával. Evés közben épp kinéztem az ablakon és láthattam, hogy egy világoskék western star parkolt le Hektor kenworthja mellé. Vezetője, egy magas, világosbarna hajú, körszakállas férfi a mellettünk lévő asztalnál foglalt helyet.

Az étkezés után elhatároztuk, hogy elszívunk még egy-egy szál cigarettát és kimentünk a bejárat mellé. Amint rágyújtottunk csatlakozott hozzánk a férfi is a szomszéd asztaltól. Pulóverét bent hagyta, így láthattam bal karjának tetoválásait.

– Mit jelképeznek azok a tetkók? – bólintottam egyet a férfinek.

– Ez itt kérlek egy emléktetkő! – veregette az egész, sötétkékre pingált felkarját díszítő hosszú, fehér hajú; földig érő, fehér ruhát viselő jégkirálynő-féleséget.

– Kinek az emléke? – kérdeztem.

– Nem kinek, minek!? Azt jelenti, hogy én is megcsináltam azt a bizonyos észak-kanadai kamionozást.

– Arra gondolsz, amikor a befagyott tavakon viszitek a succost a gyémántbányákba?

– Arra bizony! Én mondom, életveszélyes vállalkozás, sokan otthagyták már a fogukat. Nem csodálom, hogy nagyon sok kamionos nem csinálná.

– Én semmi pénzért nem vállalkoznék rá! Nekem családom van, és különben, is gyűlölöm a telet – így Hektor.

– Engem is két gyerek és egy asszony vár otthon, Phoenixben. De ettől még nekivágtam, végig kitartottam, de én sem megyek vissza még egyszer – az idegen ezután megmutatta felkarja belső részét. – Ez az úrhajó csak úgy jött magától – továbbra az alkarját simogatta, ahol

egy remekül kidolgozott tigris zöld levelek vettek körül. – Ez meg annak a szimbóluma, hogy a tigris évében születtem, persze a kínai horoszkóp szerint.

– Látom, hogy van egy western star logó is a kézfejedon – mondta neki Hektor.

– Azért, mert ilyen kamiont vezetek! – mutatott a járműre, amellyel érkezett.

Az idegennel való beszélgetés után harmadszor is elérkezett a lefekvés ideje és aludni tértünk. Reggel már kezdődhetett az út utolsó szakasza, rövid idő elteltével hagytuk el Idaho államot és végre Washington államban jártunk, ahol továbbra is fenyves erdők vettek körül minket. Egyszer csak figyelmes lettem egy alaposan megpakolt fákát szállító kamionra, ami lassan cammogott előttünk.

– Itt, észak-nyugaton az erdőgazdálkodás jövedelmező üzlet, ugye? – kérdeztem, miközben lassan utolértük.

– Igen, és nagyon sok a fatelep is, akárcsak a fafeldolgozó üzem, ahová az erdőkből viszik az anyagot – kezdte meg Hektor az előzést.

– Biztos jó nehéz a rakománya! – néztem előzés közben a másik jármű pótkocsiján lévő vastag, hosszú törzseket és a darut az utastere mögött.

Lehagytuk az illetőt, majd tovább haladtunk úti célunk felé a rengetegeken át. A késő délelőtti órákban kezdett növekedni a forgalom, egyre több autó és tehergépkocsi jelent meg az utakon, ahogy elhaladtunk Seattle elővárosai mellett, mígnem egy hídra rátérve megláthatam magának a városnak a zöld peremvidékeit.

– Megérkeztünk! – kapott el a lelkesedés a folyó fölött.

– Ez még azért nem maga a város! – szólt rám a sofőr.

A hidat elhagyva egy alagútba tértünk, ahol zavartalanul haladhattunk a kertvárosi rész alatt. Ekkor már a telefonomat is elővettem, hogy értesítsem Charles bácsit az érkezésemről, s miután a kamionossal kiértem az alagútból és megláttam Seattle házait, azt is megbeszéltük, hogy hová is jöjjön értem.

Továbbmenve a városban látszottak már a háztömbök és a távolabbi felhőkarcolók. Közben figyeltem a bonyolult útrendszert, ahol alattunk és fölöttünk is voltak autóutak, melyeken csakúgy, mint körülöttünk, igen sok jármű haladt.

– Nem semmi ez a kavalkád, hallod-e? – tettem egy megjegyzést a kint látottakra.

– Nekem mondd! Elég bonyolult ez az útrendszer, az Interstate 5 autópálya, ami kezdődik a kaliforniai-mexikói határnál és tart Brit-Kolumbiáig, az ott van lent! – mutatott a társam egy útra, ami pont alattunk haladt.

Amint végérvényesen letértünk a sztrádáról, a város gyárakkal teli ipartelepére értünk, ahol az egyik gyár udvarán álltunk meg, s megláttam a nagybátyámat, egy kopasz, bajuszos korosodó férfit, amint feleségével együtt várakozott rám. Hektor leállította a gépét, majd velem együtt kiszálltam.

– Charles bácsi! – közelítettem a rokonaim felé.

– Robi! Hogy vagy mindig? – fogadott amaz tárt karokkal, majd átöleltük egymást és a feleségével is elkezdtem puszilkodni. – Eliz néni! – mondtam a hölgynek.

– Hogy tetszik a város, fiam? – vert vállon az öreg.

– Eddig még nem láttam belőle sok mindent.

– Jól fogod itt érezni magad!

– Mindjárt visszajövök! – tartottam fel az ujjam rokonomra nézve.

Indultam vissza a kamion felé, amikor láttam, hogy előtte állva Hektorral is társalog egy fiatal, barna bőrű hölgy, aki egy kislánnyal érkezett. A férfi felém fordult, mikor észrevette, hogy mellálltam.

– Robi! A feleségem Maria és a kislányunk Angelina! – mutatott a társaira.

– Sziasztok! – köszöntem nekik, majd visszaköszönésük után a családfőnek nyújtottam a kezem. – Barátom! Köszönöm, hogy elhoztál idáig! Jó volt veled átutazni az országot!

– Kérlek! Szóra sem érdemes! Nagyon élveztem az utazást, jó volt veled beszélgetni!. – fogta meg a kezem.

– A legjobbakat nektek!

– Ahogy neked is! Remélem, szép élet vár itt rád.

Búcsúzkodásunk után visszamentem a rokonaimhoz, akikkel együtt elhagytam a gyár udvarát és holmijaimat bepakoltam kocsijuk csomagtartójába, majd beültem a hátsó ülésükre. Lassan elhagytuk az ipartelepét és a déli, fákkal teli, kertes házas övezeten keresztül folytattam az utamat, mígnem megálltunk egy nagy barna, piros tetős ház előtt, melynek két garázsja kiállt az épület elejéből. Kiszálltunk a járműből és hivatalosan is kezdődhetett a seattle-i életem.

(Megjelent 2013-ban)

Életem Amerikában

– Nemsokára csatlakozik hozzánk ennek az étteremnek a tulajdonosa, aki jó barátom. Elég régóta ismerem őt – nézett a szemembe a velem szemben ülő; elegáns kinézetű, szemüveges, barnahajú fiatalember.

– Várom, hogy megismerjem őt, Tom. Már több mint egy éve élek itt, Seattle-ben és úgy néz ki, hogy bejött nekem itt az élet. Van melóm, bulizhatok a hétvégeken, csajom is volt már, szóval jól érzem itt magam – válaszoltam, miközben egy pincér érkezett, aki az asztalra tett egy hússal és köretekkel teli nagy tálat.

– Az Amerika-tál, amit rendeltünk, már elkészült – így a vállig érő, vörös hajú hölgytársam, miközben a maga üres tányérjára tett egy sült kolbászt egy rántott pulykahúst és egy kis rizst a nagy tányérról.

– Jó tesz néha egy kis kikapcsolódás, igaz Betty drágám? – csókolta meg a nőt Tom, majd ő is elvett magának egy roston sült marhahúst szalmaburgonyával és zöldségekkel.

– Végre kész van az én Beverly Hills pizzám is – így én, amikor a pincér visszatért egy paradicsomszósz alapú pizzával, amin volt szalámi, pirított szalonna, kaviár, paradicsom, gomba, csípős zöldpaprika és sajt.

Miközben étkeztünk, egy velem egyforma magasságú, hosszú, fekete hajú, fehér ruhákba öltözött, igencsak szemrevaló nő csatlakozott a társaságunkhoz.

– Szia, Julia! Már nagyon vártunk! – köszönt Tom a jövevénynek.

– Sziasztok! – köszönt vissza a nő, majd felém fordult. – Téged még nem ismerlek! Én Julia Clément vagyok, ennek az étteremnek a tulajdonosa.

– Az én nevem Vajda Róbert! Magyarországról jöttem el és Tomnak vagyok az unokatestvére – mutatkoztam be.

Miután hárman, étkezők jól laktunk, fizettünk, majd az étteremtulajdonossal együtt indulunk gyalogosan a város egy másik pontja felé. Sétánk közben a számomra ismeretlen hölgygel beszélgettem, elmondtam neki, hogy ki vagyok, honnan jöttem, mivel foglalkozom.

– Hol vetted ezt a felsőt? – nézte Julia a duplaujjú felsőmet, melynek az elején egy kínai írás díszelgett.

– A Marathón nevű ruhásüzletben, ami abban a plázában van, ahol dolgozom. Jó nagy bolt, mindenféle ruha kapható ott – válaszoltam.

– Az a bolt is az én tulajdonom.

– Van a közelében egy olyan üzlet is ahol kerékpárokat, kondi gépeket és mindenféle sporteszközt árulnak.

– Az is az enyém!

Végül egy szórakozóhelyre érkeztünk, ahol az emeleten foglaltunk helyet, iszogattunk és beszélgettünk. Az idő előrehaladtával besötétedett, egyre több ember érkezett a helyiségbe és a buli is elkezdődött. Éjfél körül volt már az idő, amikor egy hosszú, sötétbarna hajú; magas, fiatal hölgy ment föl a bejárat melletti emelvényre, aki a keverőpultját beüzemelte, s onnantól ő szolgáltatta a zenét.

– Ő Andrea, ennek a diszkónak a dj-je és egyben a tulajdonosa – indult el velem Julia a táncter felé.

Az általam nemrég megismert hölgy slágerért kért a női dj-től, majd táncolni kezdtünk rá. Ahogy mulatoztunk odajött hozzám és Juliához egy nálam valamivel idősebb, erősen piás állapotban lévő férfi.

– Máris új pasival kavarsz?! – fogta meg a részeg a partnerem karját.

– Ő nem a párom, különben meg mi közöd hozzá, hogy kivel kavarok, Pete! – szólt vissza az idegennek Julia.

- Te még mindig az enyém vagy! – mérgesedett el a Pete-nek szólított barom.
- Hagyd békén a nőt! – fogtam meg a velünk kötekedő karját.

A férfi pofon vágott én pedig elestem. Ahogy a földön feküdtem ismét rám akart rontani, de Tom hátulról lefogta őt, s ekképp szólt rá:

- Valami gond van?
- Ez a kis idióta le akarja nyúlni a csajomat! – válaszolta az, aki leterített.
- Hagyd békén az unokatestvéremet, különben baj lesz!

Amikor felálltam, Tomot meglökte a piás állat. Ezután két kidobó küllemű fazon jött hozzánk és az egyikőjük mindannyinkhoz beszélt:

- A főnökasszony küldött minket ide. Mi történik?
- Ez itt a csajommal táncol! – mutatott rám Pete.
- Nem vagyok már a csajod! Szakítottunk, tedd magad túl rajtam! – emelte fel a hangját Julia.

– Nem ismerem őt, ő kezdett el kötekedni, esküszöm! – mondtam a rám néző biztonságiaknak.

- Így történt az eset! – állt ki mellettem Betty.

– Én is úgy láttam, hogy te kezdted el kötözködni velük. Nálunk nagyon könnyen kihúzhatod a gyufát! Most pedig menj el, ne rontsd itt nekünk a levegőt! – nézett az egyik kidobó a kötekedőre.

– Mit bánom én! Azt hiszitek, hogy nincs máshol buli ebben a városban? – indult a férfi tántorogva a bejárat felé, de még egyszer, utoljára rám nézett. – Veled még nem végeztem!

Az incidens után zavartalanul folytathattuk a bulizást, miközben iszogattunk is. Én és Julia egyszer csak az épületen kívülre mentünk és rágyújtottunk egy-egy szál cigarettára.

– Ha volna hozzá kedved, találkozhatunk bármikor – mondta nekem hölgytársam, miközben kifújta a füstöt.

- Szívesen találkoznék veled, benne vagyok – értettem egyet.

Miután elszívtuk a cigarettánkat, telefonszámot cseréltünk és visszamentünk az épületbe, hogy folytassuk a táncot. Már elkezdett pirkadni, amikor abbamaradt a zene és véget ért a buli. Ekkor mindenki elindult hazafelé, az épületből kiérve pedig én és a társaim is taxit rendeltünk. Mikor a járművek megérkeztek, elköszöntünk egymástól és hazamentünk. A következő hét egyik napján éppen leltárt készítettem a munkahelyemen, egy raktárban a porszívókról és mikrohullámú sütőkről, amikor odajött hozzám a fekete hajú, ferdeszemű főnököm.

- Ennek a márkának utána tudnál nézni? – nyújtott felém egy papírt.

– Igen Hakuho, máris! – vettem el a cetlit, majd indultam a laptopok felé, s amikor megláttam a kívánt márka dobozát, felettesemre néztem. – Pont ez az utolsó darab!

- Akkor majd rendelünk újabbakat, köszönöm!

A termékkel együtt elindultam a raktár bejárata felé, s mire odaértem egy eladó srácnak nyújtottam át. Hamarosan véget ért a munkaidőm, én pedig átöltöztem és a raktárból kiérve átmentem a mindenféle elektronikai dolgokat árusító bolton, majd a pláza más boltjai előtt elmenve felhívtam Juliát és sikerült megbeszélni vele egy randevút a hétvégére.

Amikor elérkezett a szombat délután megebédeltem, az otthoniból jobb ruhákba öltöztem és a ház nappalijában beszélgettem a kopasz, bajuszos nagybátyámmal.

- Izgulsz a randevú miatt, Robi? – kérdezte a bácsikám.

– Inkább kíváncsi vagyok! Ez a második alkalom, hogy találkozom Juliával, amióta a fiad, Tom bemutatott neki – néztem a szemébe.

Beszélgetésünk közben autóduda hallatszott odakintről és én így szóltam, miközben felálltam a fotelból:

- Ez a taxis lesz! Nem tudom, meddig tart a randi, de estére biztos, hogy itthon leszek.
- Érezd jól magadat, ameddig csak akarod!

A bejárati ajtón kilépve elhaladtam a ház elején kiálló két garázs mellett, majd hátrafordultam és egy pillantást vettem a nagy, barna színű, piros tetős épületre. Ezután a taxiba ültem, egy papírt nyújtottam át a sofőrnek és így szóltam:

– Erre a címre szeretnék eljutni!

– Rendben van! – olvasta el a férfi azt, ami a papírra volt írva, s elindultunk.

Utazásom közben néztem mindent, ami körülvett minket. Miután végigmentünk Seattle déli, fákkal teli, kertes házas övezetén, a város kikötője és a zsúfolt, felhőkarcolós belváros között haladtunk. Egy háztömbökből álló övezet után ismét fás, kertes házas utcák következtek. Végül megérkeztünk a város északi részére, majd kiszálltam és kifizettem a fuvart. Alaposan szemügyre vettem a helyet, ahová érkeztem: egy nagy, fehérszínű, világoskék tetős ház állt előttem. Becsöngettem, majd Julia nyitott nekem ajtót.

– Szia, Robi! – mosolygott rám.

– Szia, Julia, már vártam ezt a találkozót.

– Látom az én boltomban vásárolt ruhád van rajtad! – vette észre a kínai írás által díszített, duplaujjúmat.

– Te is nagyon jól nézel ki! – mondtam puszkolás közben, elsősorban a hölgy elegáns, piros felsőjére és fehér miniszoknyájára célozva.

Az emeletre mentünk, ahol egy nagy, tágas, drága bútorokkal berendezett nappaliba tértünk be.

– Foglalj helyet és egyél, igyál, amit csak szeretnél! – mutatott vendéglátóm az asztalon lévő üdítőkre és nassolnivalókra.

– Köszönöm! – helyeztem magam kényelembe, majd kérdést tettem föl. – Nem egyedül laksz ebben a házban, ugye?

– Nem, a bátyámmal lakom itt, de ő most éppen Kanadában van – ült le mellém a nő.

A későbbiekben hosszasan beszélgettünk, miközben nagyon sok mindent megtudtunk egymásról.

– Valamennyire ismerem a nagybátyádat, Robi! – mondta egyszer csak a vendéglátóm.

– Rendes tőle, hogy lakhatok nála, de egyszer azért szeretnék találni egy lakást – kortyoltam a kólámba, ami kifogyott.

– Töltsél még bátran! – mutatott Julia a coca colás flakonra.

– Köszönöm! – szolgáltam ki magam, majd tovább beszéltem. – Skype-on tartom a kapcsolatot az odahaza, Magyarországon élő szüleimmel. Egyébként egy húgom is van, aki velük lakik.

Randevúzásunk közben átmentünk a nő hálószobájába, ahol közösen megnéztük az e-mailjeit, melyek között volt néhány olyan is, amit egy Peter nevű férfitől kapott.

– Ez ugye az a Peter, aki kötözködött velünk a diszkóban? – néztem, ahogy a hölgy megnyitotta az egyik levelet.

– Igen, az és igazán leszálhatna már rólam! – mérgesedett el Julia, miközben olvasta az egyik levelet.

– Ne válaszolj neki, akkor talán békén hagy!

– Nem is fogok, majdcsak túltesz magát rajtam. Most pedig szívjunk el egy cigit!

Az épületen kívül, a bejárati ajtó melletti asztalnál foglaltunk helyet és gyújtottunk rá egy-egy szál cigarettára. Miután elszívtuk őket ismét a nappaliba mentünk és tovább folytattuk a beszélgetést. Egyszer csak hosszasan és némán néztünk egymás arcába, majd megcsókoltuk egymást.

– Tetszel nekem amióta megláttalak – simította meg az arcomat Julia.

– Te is énnekem, az első pillanattól, ahogy találkoztunk.

Folytattuk a csókolózást, majd át is öleltük egymást és úgy csókolóztunk tovább. Végül abbahagytuk és már a beszélgetéssel töltöttük az időt. Már elkezdett sötétedni odakint, amikor elérkezettnek láttam az időt a hazaindulásra. Elköszöntem újdonsült barátnőmtől és felhívtam a taxist, aki hamarosan megérkezett és hazavitt engem.

A következő héten új laptopok és DVD-lejátszók érkeztek az üzlet raktárába, melyet az egyik kollégámmal együtt pakoltam a megfelelő helyre. Miután végeztünk, odajött hozzánk a főnökünk, s egy cetlit felénk nyújtva kérdezett mindkettőnket:

– Van még termék ebből a márkából, fiúk?

– Igen, Hakuho! Pont most érkeztek ilyenek – így a munkatársam, miközben mindketten olvastuk, ami a papírra volt írva.

– Jól mondd! Majd én kiviszem a vevőnek! – kaptam fel egy DVD-lejátszós dobozt, majd indultam a kijárat felé.

Amikor már a bolt területére értem a vásárló személyében Julia volt barátját, Petert ismertem föl.

– Nézd már! Te itt dolgozol? – kérdezte tőlem döbbenetesen és mérgesen.

– Ismered őt? – nézett rám a főnököm.

– Dehogyan! Csak találkoztam vele egyszer, véletlen, hogy pont most torpant be ide – válaszom közben forgott a tekintetem mindenki felé.

– Kavartál a barátnőmmel, de mondtam én, hogy mi ketten még nem végeztünk! – Pete fenyegetően felemelte egyik kezét.

– Hagyd már őt békén, hogyha már nem téged szeret, engem pedig hagyj tovább dolgozni – adtam át a dobozt az eladónak.

– Hanem kit!? – kérdezte Pete, majd miután nem válaszoltam csak még mérgesebb lett. – Te összejöttél a Juliával, igaz?

– Van valami problémád a beosztottammal? – állt közém és Pete közé Hakuho.

– Lenyúlta a barátnőmet, de különben mit avatkozol a dolgomba, te kínai!? – mutatott rám a vásárló.

– Mongol vagyok, ha érdekel! Hagyd békén a beosztottaimat, különben velem is meggyűlik a bajod! – tartotta vissza főnököm a vevőt.

– Esküszöm, hogy nem úgy történt az eset, ahogy mondta! Ő és a volt barátnője már túl voltak a szakításon, amikor én megismertem azt a nőt – néztem a felettesemre.

– Megölöm ezt a kis majmot! – rontott rám Pete.

A vevőnek sikerült letepernie engem, de szerencsére két biztonsági őr is csatlakozott a társaságunkhoz és lefogták őt. Végül a bolt öltönyös vezetője is odalépett hozzánk, s ekképp szólt Peterhez:

– Megkérem önt, hogy hagyja el a bolt területét! Hogyha kárt okoz a boltnak, vagy valamelyik beosztottnak, abból önnek is problémája lehet.

– Elmegyek én magamtól is, nem kell a lejátszó! – mérgesedett el Julia ex-barátja, s azzal ki is ment az üzletből.

Az incidens után mindenki visszament a maga munkaterületére én pedig visszavittem a DVD-lejátszót a többi közé.

– Valami probléma volt odakint? – kérdezte tőlem a raktárban hagyott munkatársam.

– Nem történt semmi érdekes, csak kötekedett valaki, de leráztuk.

Amikor ismét eljött a hétvége a nagybátyámmal együtt, szombaton reggel indultam Seattle gyárakkal és telephelyekkel teli iparterületére. Egyszer csak befordultunk egy udvarra, én pedig az autó ablakán át néztem az egymás mellett parkoló világoskék kamionokat, melyekhez NORTHWEST feliratú pótkocsik tartoztak.

– Ismét a céged telephelyén, Charlie! – üdvözölte bácsikámat egy fekete bőrű biztonsági őr, miközben mindketten kiszálltunk a gépjárműből.

– Szia, Jay! Nem sokáig leszek itt, csak a bográcskészletért jöttem – így nagybátyám.

Miután mindhárman elszívtunk egy-egy szál cigarettát, az épületen belülré mentünk egy raktárba. Rövid keresgélés után megtaláltam azt, amiért odamentünk, majd beraktuk a kocsi csomagtartójába és elindultunk.

– Hadd menjen ki ő először! – így Charlie bátyám, miközben együtt néztük a telephelyet elhagyó kamiont.

Rövid autózás után hazaérkeztünk, majd hozzá is láttunk a bográcsozáshoz.

– Már nagyon kíváncsi vagyok a barátnődre! – mondta nekem a bácsikám felesége, miközben közösen aprítottunk mindent, ami a bográcsgulyásba való.

– Ő ismer titeket, Eliz! – kavartam meg a készülő ebédünket.

– Nagyjából mi is tudjuk, hogy kicsoda ő, elvégre a fiunk egyik barátja – nézett a nagybátyám az asztalnál ülő Tomra.

– Jól megvagytok, Robi? – nézett rám az unokatestvérem.

– Még nem tart régóta a kapcsolatunk, viszont köszönöm, hogy bemutattál neki. Szerintem mi ketten nagyon jól megleszünk – válaszoltam.

– Mindketten örülünk, hogy ilyenek látod a kapcsolatotok jövőjét – mosolygott rám a Tom mellett ülő Betty.

Nem sokkal később csörgött a telefonom, Julia hívott, hogy már megérkezett a ház elé. Én az épület mellett elhaladva előrementem, ahol egy nagy, piros Cherokee márkájú autó volánja mögül szállt ki a barátnőm, majd együtt tértünk vissza a rokonaimhoz. Nem sokkal dél után kész lett az étel megebédeltünk, majd tovább folytatódhatott a délutáni beszélgetés.

– Már több mint két évtizede élünk ebben a városban – kortyolt a sörébe Charlie, majd cigarettára gyújtott. – Emlékszem rá, hogy átlagos kamionsofőr voltam, amikor családotul emigráltam. Itt Amerikában viszont megcsináltam a szerencsém.

– Még belőled is lehet itt valami, Robi! – mosolygott rám a barátnőm, majd megcsókoltuk egymást.

– Én már nem is nagyon emlékszem Magyarországra, mert még kisgyermek voltam, amikor eljöttünk onnan és még a nevünket is angolosítottuk – nézett mindkettőnkre Tom.

– De a vezetéknevedek, a Boros megmaradt magyarnak – ittam bele a sörömbé.

– Így igaz! És a letelepedésünk óta itt élek én is a városban, csak nem ezen a részén – felelte unokatestvérem.

– Én viszont amerikaiak születtem, így csak annyit tudok a szülőházatokról, amennyit Tom mesélt róla nekem – így Betty, majd megcsókolta a kedvesét.

Amikor már közeledett az este közösen összepakoltunk mindent. A vendégek elkészöntek és hazamentek. Én, a bácsikám és a felesége pihenéssel és televíziózással töltöttük a nap esti részét.

Egy későbbi alkalommal Juliánál töltöttem az éjszakát. A reggeli ébredés után megreggeliztünk, a hölgy Cherokee autójába ültünk és miután kiértünk Seattle-ből, egy hídon folytattuk utunkat. Végül egy újabb településre értünk, barátnőm pedig így szólt:

– Megérkeztünk Medinába, én ezen a településen nőttem föl.

– Szép zöld környék, tetszik, hogy tele van fákkal – néztem ki az autó ablakán.

Megálltunk egy alacsony, de széles; nagy, rendezett udvarral körülvett épület előtt, és amikor kiszálltunk a járműből, egy korosodó házaspár fogadott minket.

– Vajda Róbert vagyok, Julia barátja! – mutatkoztam be mindkettőjüknek.

– Én az apja vagyok, Jean! – fogott velem kezét a magas, ősz hajú férfi, majd a hölgytársára mutatott. – Ő pedig a feleségem, Mary!

Bemutatkozás után én, a párom és a szülei a tőlünk pár lépésnyire lévő asztalokhoz és székekhez mentünk, s az utóbbiak egyikéből felállt egy magas, feketehajú, copfos, nálam valamivel idősebb fiatalember.

– Szóval te vagy Julia udvarlója! Már kíváncsi voltam rád, én a bátyja vagyok, a nevem Jerome – mondta, miközben kezét fogtuk egymással.

Én és a kedvesem helyet foglaltunk, s folytatódhatott az ismerkedés. Sok mindent megtudtunk egymásról, miközben vendéglátóim háta mögött, kövekből épült grillezőben készült az ebédünk.

– Hozzád és a nagybátyádhoz hasonlóan én is emigráns vagyok, Robi. Egészen fiatal ember voltam, amikor Amerikába jöttem Franciaország Lyon nevű városából és családot alapítottam – mondta nekem Jean, miközben megsült hússal teli tálat tett az asztalra.

– Vegyél te először, te vagy a vendég! – mosolygott a szemembe Julia.

– Az országnak azt a részét nem ismerem. Én csak egy rövid ideig dolgoztam Párizsban – néztem az ősz hajúra, miközben húst és zöldséget tettem a tálamra.

– Az Amerikába érkezésed előtt nem is voltál Európán kívül? – kérdezte Jerome, miközben ő is elkezdett falatozni.

– Nem, de Európán belül éveket éltem Nagy-Britanniában és több más országba is eljutottam – feleltem.

– A húgodnak van párja, már csak te vagy egyedülálló a családban – ült le és kezdett el enni a párom apja.

– Csak néhány hete szakítottam a barátnőmmel, azóta egyedülálló vagyok. Idő kérdése és úgy is lesz még barátnőm – Jerome hol énrám, hol az apjára nézett.

A következő hétvégén, én és Julia ismét bulizni indultunk Seattle belvárosába és betértünk arra a helyre, amelyen először táncoltunk együtt. Amikor besötétedett és elég sok ember érkezett a szórakozóhelyre, el is kezdődött a buli. Mi ketten is felálltunk táncolni és egyszer csak odajött hozzánk a párom korábbi barátja.

– Már megint ezzel a nyikhajjal kavarsz, ugye!? – kérdezte a férfi a hölgyet.

– Nem is nyikhaj! Különben is sokkal jobban törődik velem, mint te, akinek mindig is a haverok és a piálás volt az elsődleges! – így Julia.

– Még mindig szeretlek Julia! Gyere vissza hozzám, meg tudok változni! – kezdett el siránkozni az ex-barát.

– Hányszor ígérted már nekem, hogy megváltozol? Most is ittas vagy Pete! – nézett a férfira a kedvesem, majd felém fordult. – Ne törődj vele Robi, folytassuk nyugodtan a bulizást.

– Máshoz nem fogsz tartozni! Igazából te még mindig az enyém vagy!

– Szállj le rólunk, Pete! Látod te is, hogy Julia már nem téged szeret, hanem engem – kapcsolódtam be kettejük beszélgetésébe.

– Téged ki kérdezett! – lökött fel engem a férfi.

– Nehogy verekedni kezd itt Pete! – fogta meg az ittas állat karját a barátnőm.

– Te az én csajom vagy, ez a kis majom pedig lenyúlt téged tőlem! – nézett Juliára Pete, miközben én felálltam.

– Valami gond van? – érkezett meg a diszkó női tulajdonosa.

– A páromat visszaszerzem és ebben senki nem fog megakadályozni, Andrea! – nézett a hölgyre a kötekedő.

– Hagyd el ezt a helyet, mert ki foglak tiltani a diszkóból! – mérgesedett el a nő.

– Ne tedd tönkre a kapcsolatunkat, keress magadnak más barátnőt! – emelte föl a hangját Julia.

– Nem viccelek, tényleg nem jöhetsz ide többet, hogyha most balhézni fogsz! – mondta Andrea.

– Nem baj, találok más helyet ebben a városban – tántorgott Julia volt barátja, majd elindult kifelé.

– Köszönöm! – mondtam a tulajdonosnak.

Az incidens után Andrea beüzemelte a keverőgépét és dj-ként ő szolgáltatta a zenét. Én és Julia csakúgy, mint a többi vendég zavartalanul folytattuk a táncot, egészen pirkadatig, amikor ugyanis véget ért a buli és mindenki hazaindult. Én és a kedvesem is elindultunk kézen fogva a bejárat felé, de amikor az ajtóhoz értünk, így szólt Julia:

– Hogyha nem siettek haza, itt a közelben tudok egy helyet, ami soha nem zár be. Oda még be tudtok ülni – jött le a bejárat melletti emelvényről Andrea.

– Én tudom, hogy melyik az a hely – nézett rám a barátnőm, majd a dj felé fordult. – Egyébként köszönjük mindketten, hogy az este kiálltál mellettünk.

– Szóra sem érdemes, én bármit megteszek a vendégeimért! – mosolygott ránk a tulajdonos.

– Még nem vagyok nagyon álmos, ha te sem vagy fáradt, elmehetünk oda – mondtam, mert kíváncsi lettem arra a helyre.

Én és a kedvesem kéz a kézben sétáltunk a kora reggeli órákban, mígnem elértünk egy helyre, ahol az ablakon keresztül láttuk, hogy odabent emberek beszélgettek. Mindketten betértünk oda, üdítőt kértünk, majd leültünk az egyik asztalhoz. Váratlanul ért minket az, hogy beszélgetésünk és iszogatásunk közben Pete csatlakozott a társaságunkhoz.

– Na, mi a helyzet, fiatalok? – kérdezte a férfi kettőnkől.

– Teljesen józan vagy már, mi van veled? – nézett végig a barátnőm az előző barátján.

– Innen is ki fognak dobni, hogyha megismétled azt, amit éjszaka a diszkóban – szoltam rá én is a most valahogy normálisabbnak tűnő fiatalemberre.

– Hagyd békén őket, édes! Most már velem foglalkozzál, olyan jól el voltunk itt egész este – csatlakozott Petehez egy fiatal hölgy.

– Csak azt akarom tőletek, hogy már nem kell félnetek tőlem. Azt hiszem, hogy találtam magamnak más hölgyet – nézett mindkettőnkre Julia ex-barátja majd a maga hölgytársával együtt ott hagyott minket.

– Csakhogy megszabadulunk tőle! – néztem a barátnőmre.

– Már ideje volt, hogy leszálljon rólunk! – értett velem egyet a hölgy.

Nemsokára mindketten elfogyasztottuk az üdítőket, amiket magunknak kértünk. Ezután kimentünk a helyiség elé és taxit rendeltünk. Amíg vártuk őket, mindketten elszívtunk egy-egy szál cigarettát. A gépjárművek hamarosan megérkeztek, mi pedig elköszöntünk egymástól és hazamentünk.

A következő hét szombatjának a reggelén pulóverben és melegítőben vártam a kedvesemet egy kerékpárra támaszkodva. A hölgy, aki ugyancsak úgy volt öltözve, mint én, nemsokára megérkezett a maga biciklijével és egy csókkal üdvözöltük egymást.

– Indulhatunk, Robi? – mosolygott rám a nő.

– Útra készen állok! – ültem fel a járgányomra.

Sokáig tartó tekerés után kiértünk Seattle-ből és egy hídon folytatódott az utunk. A legszélén haladtunk, hogy ne zavarjuk a mellettünk elhaladó autókat.

– Ilyen kiránduláson még nem vettem részt, Julia. Amíg Angliában éltem és azon belül is Londonban, a munka mellett nem igazán volt rá lehetőségem – mondtam a mellettem haladó barátnőmnek.

– Most ilyenben is lehet részed! Én világeletemben szerettem kerékpározni és az erdőt is imádom – nézett rám a hölgy.

– Gyermekkoromban, odahaza én is erdős helyen nőttem föl, így sokat jártam a természetet és azokban az időkben bringázni is imádtam.

A híd elhagyása után egy erdős helyre értünk. Miközben takaros házak között, fákkal teli utcákon haladtunk egyszer csak megszólalt a kedvesem:

– Most Mercer Islandon vagyunk! Ez nemcsak egy település, hanem egy sziget is.

Mintegy másfél óra hosszúra tartó kerékpározás után álltunk meg egy nagy tisztás mellett. Leszálltunk a járgányainkról és azokat tolva mentünk a tisztásra, ahol rengeteg ember tartózkodott.

– Úgy látom, hogy itt valami rendezvény van – néztem körbe, miközben haladtam a barátnőm mellett.

– Szia, Christina! – köszönt a barátnóm egy csinos, szőke hölgynek, aki egy németjuhász kutyát sétáltatott.

– Szia, te is eljöttél ide Seattle-ből? – kérdezte a szőkeség a kedvesemet.

– Christina, te még nem ismered a barátomat, Róbertet! – mutatott rám a párom, miközben a másik nőhöz beszélt.

– Vajda Róbert vagyok, Magyarországról – nyújtottam a kezem a hölgynek.

– Én Christina Berger vagyok, az anyám norvég, az apám német, de én már itt, Amerikában születtem – fogott velem kezét a szőkeség.

– Én pedig Ronald vagyok, Christina barátja! – csatlakozott társaságunkhoz egy izmos, legépelt hajú törpe, aki a hasáig ért a szőkeségnek.

– Vajda Róbert a nevem! – fogtam kezét Ronalddal, miközben leplezni igyekeztem, hogy meglepett a kis termetével.

– Mindjárt kezdődik a kutyabemutató, drágám – simította meg legkisebb társunk a barátnője combját.

– Drukkolunk neked, te vagy a legjobb! – veregette vállon Julia a szőkeséget.

Christina olyan emberekhez csatlakozott, akik mind valamilyen kutyát kísértek. Hárman többiek viszont a tömegbe álltunk és onnan néztük negyedik társunkat, miközben egy zsűritag ismertette a versenyző kutyafajtákat és gazdáik nevét. Ezután Christina és a többi kutyás ember elindult, hogy kísérje mindenki a maga állatát egy nagy kört megtéve a tisztás szabadon hagyott részén. Mindegyik jószág szépen, nyugodtan, látszólag szót fogadva haladt a gazdája mellett, egy jó nagy kört megtéve a tisztás szabadon hagyott részén. A bemutató végeztével az eredményhirdetés következett.

– A kutyabemutató első helyezettje Christina Berger és kutyája, Apache! – hallatszotta a zsűri kutyákat és gazdikát ismertető tagjának a hangja.

– Nagy voltál, Christina, tudtam, hogy te fogsz győzni! – ölelte át Julia a nyertesünket.

– Őszintén szólva Apache az anyukámék kutyája, de sokat készültünk erre a versenyre – simogatta meg a győztes a jószága fejét.

– Kit érdekel, akkor is te nyerted meg a versenyt! – karolta át Ronald a szőkeséget a fenekénél.

– Hadd gratuláljak a győzelmedhez – jött hozzánk egy női zsűritag, majd aranyérmét és oklevelet nyújtott át Christinának.

Nem vártuk meg az eredményhirdetés végét, hanem négyesben elindultunk a sziget fákkal teli, lakott része felé. Én és a párom nem ültünk fel a kerékpárjainkra, hanem azokat tolva haladtunk és beszélgettünk a kéz a kézben sétáló másik pár tagjaival.

– Nem is mondtad, jól boldogulsz, mióta itt dolgozol, Mercer Islandon? – kérdezte Julia a kutyát sétáltató másik nőt.

– Egész jól érzem magam a vegyesboltban, most pultos vagyok. Amikor a te ruhásüzletben voltam eladó, az sem volt rossz ugyan, de a nagyváros meg a sok ember nem annyira az én világom. Különben is itt lakom a szigeten így helyben is vagyok.

– Mióta vagy együtt Ronalddal?

– Nyár elején ünnepeltük a második évfordulónkat. Tavasz óta pedig már együtt is lakunk, külön a szüleinktől.

Egyszer csak eljött az elbúcsúzás ideje, majd én és a barátnóm felültünk a kerékpárunkra és elindultunk hazafelé. Miután visszaértünk Seattle-be, egy ideig együtt haladtunk, de aztán elköszöntünk egymástól és külön-külön tekertünk hazáig.

A következő hét egyik napján egy mikrohullámú sütőt vittem ki a raktárból és adtam át az egyik eladónak. Utána néztem, ahogy a fiatal hölgy egy négytagú család elé viszi a terméket, majd megállt mellettem a főnököm:

– Várod már a következő hetet? – kérdezte a szemembe nézve.

– Igaz, hogy ismét elkezdődött az ősz, de szerintem olyan helyen leszek, ahol még ilyenkor is nagyon jó idő van.

– Most éppen itt is meleg van és süt a nap odakint.

– A jövő héten ne várjatok, Hakuho, mert végig távol leszek.

Már nagyon vártam, hogy elérkezzen a hétvége. Péntek este én és Julia együtt aludtunk a hölgy házában, szombaton miután felébredtünk, bőröndjeinkkel és csomagjainkkal együtt vártuk a ház előtt kedvesem bátyját. A fiatalember hamarosan megérkezett egy nagy, fekete Hammer márkájú autóval. Mindketten bepakoltunk a jármű csomagtartójába, majd elindultunk.

– Ilyen utazásban volt már részed, Robi? – kérdezte tőlem Jerome, miután már jócskán a városon kívül jártunk.

– A szülőhazámmal szomszédos országokban: Szlovákiában, Ausztriában és Horvátországban volt úgy, hogy elég hosszú ideig kellett kocsikáznom. Amikor megérkeztem Amerikába, nem repülőgéppel, hanem egy kamion hozott Seattle-be. Az még hosszabb volt, mint az, ami most vár ránk – néztem a körülöttünk elhaladó autókat és az utat szegélyező fákat.

– Én így, autóval jártam meg az USA-t, Kanadát és Mexikó egyes részeit. Megtehetném, hogy inkább repülőgépre üljek, de arra valahogyan sajnálom a pénzt. Igaz, hogy kocsival, sokkal tovább tart az út, de így lehet csak igazán gyönyörködni a tájakban – mondta kedvesem bátyja, miközben rám sem nézett, csak vezetett.

A délutáni órákban megálltunk egy benzinkútnál. Barátnőm testvére teletankolta a járművet, majd bejelentkeztünk a mellette lévő motelba.

– Most Oregon állam közepén vagyunk. Nagyon messze van még az úti célunk, úgyhogy itt kipihenhetjük az utazás fáradalmait – mondta Jerome, amikor holmijainkat lepakoltuk az egyik szobába.

– Egész jó kis hely, nekem tetszik – nézett Julia hol énrám, hol a bátyjára.

Miután ettünk is, pihenéssel töltöttük a nap hátralévő részét. Másnap reggel visszaültünk a Hammerbe és folytatódott az utazás. Már este volt, amikor az egész napos autózás után elhadtunk egy Los Angeles feliratú tábla mellett. Ezután egy ideig haladtunk még a városban, mígnem megálltunk egy apartman előtt.

– Végre már, hogy megérkeztünk! – könnyebbültem meg, miután kiszálltam az autóból.

– Én egyszer voltam már ebben a városban, most te is megismerheted – csatlakozott hozzám Julia, majd megcsókoltuk egymást.

Amikor Jerome is elhagyta a gépjárművet a csomagjainkkal együtt elfoglaltuk a szobáinkat, s mivel nagyon elfáradtunk az egész napos út után, lefeküdtünk. Másnap kellemesen langyos, napos délelőttre ébredtünk. Én és a kedvesem már felöltözködtünk, de még pihentünk, amikor benyitott hozzánk Jerome.

– Santa Monicának nagyon jó partja van. Van kedvetek fürödni az óceánban? – kérdezte a fiatalember mindkettőnkől.

– Nekem lenne! – válaszoltam, majd hol őrá, hol a testvéreire nézve folytattam. – Még soha nem láttam az óceánt.

A konyhában mindhárman reggelit készítettünk magunknak, megreggelizés után pedig autóba ültünk és úgy mentünk a tengerpart felé.

– Ahol lakunk, onnan messze van még az óceán, mert elég nagy Los Angeles – mosolygott rám Julia.

– Santa Monicába éppen most érünk be. Ez egy külön város, amit körülvesz Los Angeles – mutatott a sofőr Jerome egy táblára.

Amikor megérkeztünk a homokos partra, fürdőruháinkat átvettük egy bódében, majd hárman együtt lassan bandukoltunk a part felé, végül megmártóztunk a vízben. Az idő előrehaladtával egyre több ember érkezett, akik mind letelepedtek a parton, s hozzánk hasonlóan ők is fürödtek vagy pancsikáltak.

- Gyertek, ússzunk egy kicsit! – kezdett egy gyorsúszásba Julia.
- Én benne vagyok! Te mit szólsz hozzá? – néztem a hölgy bátyjára és kezdtem úszni.

Hárman együtt gyorsúszásban távolodtunk a parttól, ám egyszer csak fáradni kezdtünk, és mellúszással folytattuk.

– Ne menjünk nagyon messze a parttól, még valami baj történik! – beszélt kedvesem testvére mindkettőnknek.

– Az igen! Látjátok, hogy milyen messzire eljöttünk? – fordultam hátra, amikor megálltunk.

– Már rendesen parányinak látszanak az emberek! – így a barátnőm, majd lefröcskölt minket, fiúkat.

Mind a ketten viszonoztuk a fröcskölést, majd egymásra vizet lökve lubickoltunk és nevetgélünk egy kicsit. Végül jobbnak láttuk, ha nem maradunk tovább és visszaúsztunk a többi fürdőző közé, ahol elhatároztuk, hogy nem maradunk tovább. Kimentünk a vízből és a fürdőruhánk megszáradása után felöltöztünk, majd leültünk iszogatni a part egyik sörözőjének a kinti, pálmalevelekkel fedett részén.

– Fiúk, nekem ki kell mennem a mellékhelyiségre, mindjárt visszajövök! – állt föl Julia és magunkra hagyott minket.

– Nézd már! Az ott Paulina Horstmann! A Horstmann's nevű charter légitársaság elnökének a lánya – lettem figyelmes a szomszéd asztalnál ülő; testhez simuló, vállakat és lapockát szabadon hagyó sárga felsőt és testhez simuló, nagyon rövid, fekete farmert viselő, hosszú barnahajú, valamilyen italt kortyolgató, igencsak szemrevaló nőre.

– Hallottam a hölgyről és a Horstmann's társaságról! A repülőgépeik egész Észak-Amerikában közlekednek, de Európában és Ázsiában is leszállnak néhány helyen – mondta a társam.

Én és Jerome egymás felé fordultunk úgy téve, mintha nem vettük volna észre. A hölgy azonban oda jött hozzánk és kérdést tett föl kettőnknek:

- Jól érzitek magatokat, fiúk?
- Köszönjük, egész jól megvagyunk! – válaszolta kedvesem bátyja.
- Helyiek vagytok, vagy turisták? – így a kissé mámoros állapotban lévő hölgy.
- Seattle-ből jöttünk! – válaszoltam.
- Az nagyon messze van innen! – kiáltott fel új társunk.

Időközben visszajött Julia, majd ő és Paulina leültek és négyesben folytattuk a beszélgetést. Egyszer csak hárman seattleiek érkezettnek láttuk az időt arra, hogy elköszönjünk negyedik társunktól és visszamenjünk az apartmanba.

– Ezen a vidéken nagyon sok jó hely van. Nekem most éppen nincs párom, így szívesen megmutatnám neked – mosolygott rám Paulina.

– Nekem viszont van barátnőm és vissza kell mennem vele az apartmanba! – indultam el a társaimat követve.

– Mondd azt neki, hogy dolgozol, közbe meg kirándulsz velem egy jót! – indult utánam és fogta meg a kezem a helybéli.

– Hé! Mondta, hogy van neki barátnője, nem? – jött oda hozzánk erélyesen Jerome.

– Téged kérdezett valaki? Majd ő megmondja, hogy mit szeretne! – legyintett Paulina.

– Kisasszony, kérem! Amint hallhatta, a fiatalember foglalt – csatlakozott társaságunkhoz egy inas külsejű, alacsony, filigrán férfi.

– Különbösen sem vagyok az eseted és én jól érzem magam a párommal – indultam tovább kéz a kézben a kedvesemmel, igyekezve lerázni a rám szemet vető nőt.

Hazamentünk és pihenéssel töltöttük a nap hátralévő részét. A következő napon viszont egy másfajta program várt ránk. Egy hegyen felfelé haladtunk a Hammerrel, amikor elővettem a fényképezőgépet.

– Ott van a HOLLYWOOD felirat! Annyiszor láttam már a tv-ben és képeken, de élőben még sohasem – így én, miközben fényképet készítettem a hatalmas betűkről.

Egyszer csak leparkoltunk egy szürke Hammer mellett. Kiszállásunk után pedig felmentünk a hegytetőre, ahol már alattunk volt a filmgyártás fellegrát jelző felirat. Ott újabb fényképeket készítettünk egymásról.

– Milyen csodálatos kilátás nyílik innen egész Los Angelesre – mondtam a társaimnak, miközben készítettem egy fotót a kilátásról.

Ahogy oldalra fordultam, tőlünk pár méterre egy magas, rövid, barna hajú hölgy és egy még magasabb, számomra ismerős fiatalember állt. A társaim szintén felismerték a férfit, de végül én szólítottam meg:

– Te Elias Pekkanen vagy, ugye?

– Ismertek ti engem? – nézett ránk.

– Én láttam egy sci-fi és fantasy keveréket, amiben szerepeltél – válaszolta Julia.

– Most még csak ismerkedem a színeszettel, még nem volt olyan film, amiben fő szerepet kaptam – így Pekkanen.

– Én egy második világháborús filmet láttam, amiben egy orosz katona voltál. Az nagyon tetszett és abban nagyon jó voltál – mondtam én.

– Köszönöm! Az a második filmem és abban már fontosabb szerepem is volt – válaszolt Elias.

– Nocsak, Sarah Miller a te barátnőd? – nézett Julia Pekkanen hölgytársára.

– Szóval hallottál már rólam! – így a színésszel tartó hölgy.

– Ismerem a Miller's Company nevű szoftverfejlesztő céget, tudom, hogy az elnökének vagy a lánya – mondta a kedvesem.

– Egyébként az én barátnőm Sarah és együtt is lakunk Beverly Hillsben – válaszolt a kedvese helyett Pekkanen.

– Fotózkodhatnánk veletek? Elvégre nem mindennap lát hírességet az ember? – kérdezte Jerome a helyieket.

– Természetesen, semmi akadály! – értett egyet Elias.

Néhány fénykép elkészítése után autogramot is kaptunk a színésztől, majd vele és kedvesével együtt indultunk le a hegytetőről, s autóba ültünk.

– Ezek szerint Eliasé a szürke Hammer – mondtam az előttünk haladó járműre, amikor már a magunk kocsijában ülve tartottunk vissza, a város irányába.

A következő napon Santa Monicába mentünk, hogy fürödhessünk az óceánban. Este, sötétedés után már Los Angeles belvárosa felé vettük az irányt. Egyszer csak megálltunk egy épület előtt, amelyet kívülről mexikói stílusú, indiánokat ábrázoló domborművek díszítettek.

– Az Aztec! – olvastam el a bejárat fölötti feliratot.

– Menjünk be! – javasolta Julia, majd mindhárman tettük, amit mondott.

Az épületen belül már javában tartott a buli, amikor jegyet váltottunk és bebocsáttatást nyertünk. Egy nagy, tágas helyiségbe tértünk, amelynek négy falát a kintiekhez hasonló indián domborművek díszítették. Miután keresztülmentünk a termen, kisebb helyiség fogadott minket, más jellegű zenéssel.

– Nézzünk még szét! A house zene, ami itt megy, nem igazán az én műfajom – mondta nekem és a páromnak Jerome.

– Én sem szeretem igazán! – értettem egyet.

Egy emelettel feljebb egy valamivel nagyobb, de a legelső, nagy helyiségnél kisebb terem fogadott minket sombreros mexikóiak és indián piramisok ábráival a falain.

– Ez már mindjárt hangulatosabb hely! – mondtam a társaimnak, miután a pulthoz mentünk és italt kértünk magunknak.

A zene ritmusára elkezdtem rázni a testemet, majd egy hang hallatszott mellőlem:

– Itt csak latin-amerikai zenét játszanak!

– Nahát! Tiveletek találkoztunk tegnap a Hollywood feliratnál – ismertem föl Elias Pekkanent és Sarah Millert.

– Ma pedig itt találkozunk, ez micsoda véletlen! – nézett Jerome a fiatal színészre.

Mind a hárman szóba elegyedünk a fiatalemberrel, elmondtuk neki, hogy kik vagyunk, és mi járatban vagyunk Los Angelesben.

– Hozzád hasonlóan én sem itt, Amerikában születtem – mutatott Pekkanen rám, majd egyszerre mindhármanhoz beszélt. – Néhány évvel ezelőtt hagytam el a szülőhazámat, Finnországot, ahol kézilabdázó voltam.

– Az interneten olvastam rólad, hogy nagyon jó játékos voltál – mondta Julia Eliasnak.

– Úgy látom, hogy itt cigarettázni is lehet! – nézett kedvesem bátyja oldalra, egy tőlünk pár méterre lévő terasz felé.

– Kimegyünk rágyújtani, velünk tartotok? – kérdezte tőlem és a beszélgetőpartnereinktől Julia.

– Most inkább itt maradok, de ti menjeteK nyugodtan – csókoltam meg a hölgyet.

Ahogy egyedül maradtam a helyiekkel egy hosszú barnahajú, ugyancsak ismerős hölgy is csatlakozott a társaságunkhoz, aki egyből engem szólított meg:

– Emlékszel még rám, szépfiú?

– Paulina Horstmann! Mondtam neked, hogy van barátnőm! – néztem a nő szemébe.

– Te bejössz nekem, nincs kedved velem táncolni? – kérdezte.

– Hagyd őt békén, Paulina, mondta, hogy foglalt! – szólt a színész az új hölgytársunkra.

– Téged senki sem kérdezett, Elias! – így Horstmann kisasszony.

Elindultam a terasz felé, hogy csatlakozzak a saját társaimhoz, de Paulina utánam jött és könnyen utolért.

– Boldoggá tehetlek! Tőlem megkaphatsz bármit, amit csak akarsz! – próbált átölelni a nő, de én nem hagytam magam.

– Valami gond van? – csatlakozott Jerome a társaságunkhoz.

– Hagyj minket békén! – lökte el Paulina a kedvesem bátyját.

– Nehogy azt hidd, hogy kavarok vele, Julia! Én próbáltam lerázni őt, de ő csak azért is hajt rám – néztem a közben visszatérő kedvesemre.

– Én mindig megszerzem, amit akarok! – nézett mindenkire Horstmann kisasszony.

– De az én páromat nem fogod elhódítani tőlem! Azt hiszed, mindent megtehetsz, mert milliárdosoktól származol? – mérgesedett el Julia.

– Gyere és rendezzük le a vitát odakint! – lökte meg a rám hajtó hölgy a páromat.

– Velem ne akarj verekedni kisanyám, mert csúnyán megjárhatod! – tartotta ökölbe a kezét a barátnőm.

– Gyere csak ki! Ha igazi nő vagy akkor harcolni fogsz a párodért! – így vetélytársa.

A két nő elindult a terasz felé, én pedig Jerome felé fordulva, aggódva beszéltem:

– Menjünk ki hozzájuk, még valami bajt csinálnak!

Ketten férfiak is elindultunk kifelé és a teraszon, a csillagos ég alatt értük utol a hölgyeket. Én láttam, amint Paulina megütötte a kedvesemet, így készültem megakadályozni a verekedést, de Sarah Miller közbelépett és ráförmedt a pofont adó hölgyre:

– Ezek nem ide valósiak, hanem Seattle-ből jöttek, miért nem hagyod őket békén!?

– Ez az én ügyem, te csak ne avatkozzál bele! – így Paulina.

Egyszer csak Elias Pekkanen és egy másik férfi is a teraszra jött, utóbbi pedig így szólt rá Paulinára:

– Elias elmondta nekem, hogy mi van itt készülöben! Most azonnal hagyd el az Aztecet, mert nem engedlek ide többet! Ne rontsd nekem a szórakozóhelyem jó hírét!

– Jól van, na! Téged bírlak Mike, már itt sem vagyok! – indult kifelé Paulina, de még egyszer, utoljára hátrafordult és mindannyinkhoz beszélt. – Azt hiszitek, hogy nem találok magamnak mást?

Az incidens után reggelig folytattuk a bulizást, de végül visszamentünk az apartmanba. Hamarosan elérkezett los angelesi nyaralásunk utolsó napja is és visszamentünk Seattle-be.

Már jobban benne voltunk az őszben, amikor az Andrea nevű női dj szórakozóhelyének földszinti helyiségében ültem és beszélgettem Juliával. Hosszas csókolózás után a hölgy egyszer csak így szólt:

– Egész jó kis kalandjaink voltak már közösen, Robi!

– Én nagyon jól érzem magam veled, Julia és szerintem sokat komolyodott a kapcsolatunk, mióta együtt vagyunk – így én, majd felemeltem a poharamat, amiben ital is volt. – Igyunk hát az egészségünkre!

– És arra, hogy sokáig tartson még a kapcsolatunk! – ismételte meg kedvesem is a tettemet, majd koccintottunk.

Miután megittuk az italunkat, megcsókoltuk egymást, majd kéz a kézben sétáltunk a hűvös és szeles, de azért még elviselhető délutánban.

(Megjelent 2015-ben)

Éjszaka után

A nagy, tágas teremben sok ember gyűlt össze, hogy mulassanak az előttük lévő színpadon éneklő, hosszú, hullámos, sötétbarna hajú énekesnő slágereire. A testhez simuló, sötétpiros mikro minidresszt és túsarkú cipőt viselő előadónő egyszer csak abbahagyta az éneklést és így szólt a tömeg felé:

– Örülök, hogy itt lehettem! Nagyon jól éreztem magam veletek és köszönöm, hogy ennyien eljöttetek, de most már vége a bulinak és nekem is haza kell mennem.

Szavai után a hölgy távozott a színpadról, de ekkor többen is közel férköztek hozzá.

– Claudia Gérardin! Imádlak, rajongok érted, a te számaidat hallgatom a legtöbbször. Kérhetnék tőled egy aláírást? – tartotta egy kamaszlány a baseball sapkáját az előadónak.

– Mi turisták vagyunk, Németországból jöttünk ide, Miamiába, de odahaza mi is hallgatunk téged – ment az énekesnőhöz egy férfi, aki a szavai közben a vele tartó férfira és két nőre mutatott.

Claudia a kamaszlánynak és a németeknek is adott egy-egy autogramot, majd a kijárat felé indulva suttogta a mellette álló, magas, izmos, kopasz, felkarjait tetoválásokkal díszítő, kubai biztonsági embernek:

– Fáradt vagyok, egész éjszaka koncerteztem! Hadd szabaduljak a rajongóimtól!

– A hölgy már elfáradt, pihenésre van szüksége! – tartotta vissza a rajongókat a maga szláv akcentusával a másik, szőke hajú, szemüveges, orosz biztonsági személy.

– Claudia, én nagy rajongód vagyok! Kérlek, hogy maradj és folytasd a bulit! – állta el a koncertet adó hölgy útját egy göndör hajú, részeg, görög férfi.

– Hagyj már békén! Menj haza és pihenj! – szólt rá a nő a görögre, erélyesen.

– Ne menj el! Úgy imádom a hangodat és tetszel is nekem! Énekeljél még! – fogta meg a részeg Claudia karját.

– Eressz már el! Nekem is pihenésre van szükségem, meg neked is – ellenkezett a nő, kiszabadítva a karját.

– Kérjük önt, hogy hagyja békén Gérardin kisasszonyt és távozzon! – tartotta vissza a kubai, tetovált karú a férfit.

– Ne szólj bele! – lökte el a görög a biztonságit, majd imárottja felé közeledett. – Akkor legalább nekem énekeljél, vagy menjünk el együtt valahová!

– Ugyan, mit akarnál tőlem? Ha nagyon akarod, adok neked egy autogramot, de utána szállj le rólam! – ment tovább Claudia a kijárat felé.

– Nem mégy sehová, én még jól akarom érezni magam, veled! – gurult be a részeg görög és húzni kezdte maga felé a nőt.

A hölgy egy határozott mozdulattal orrbaverte a kötözködőt, majd gyorsan ment az ajtó irányába. A biztonságiak ketten együtt szorították vissza a vérző orrú férfit, aki ekképpen mérgelődött:

– Eresszetek! Claudia után megyek! Ezért megverem ezt a nőt!

Az énekesnő kiért az ajtón, majd egy lépcsőn kezdett el gyorsan felfelé haladni. Egy másik helyiségben, éppen a kóláját fogyasztotta el egy nagyon magas, rövid, világosbarna hajú fiatalember, amikor felült a fotelból és így szólt egy magas, rövid, sötétbarna hajú nőnek:

– Szerintem most már ideje hazaindulnunk, Sarah!

– Nagyon jól éreztem magam az este, Elias – nézett végig a nő az egymás mellett sorakozó biliárdasztalokon.

– A szomszéd helyiségben is jó volt a techno-buli, mert ott is sokan voltak – bölintott a fiatalember a biliárdasztalok melletti, kártyázó asztalokhoz közeli fal ajtaja felé.

A két fiatal megcsókolta egymást, majd kéz a kézben kiléptek a helyiségből és elindultak egy lépcsőn lefelé. Amikor az eggyel lentebbi szintre értek, találkoztak a sötétpiros mikro minidresszt viselő, hullámos hajú Claudiával.

– Sarah, Elias, jól buliztatok az emeleten? – kérdezte az énekesnő a páros tagjait, amikor mindhárman egymás mellé értek.

– Fergeteges volt a hangulat! Kár, hogy te nem tudtál velünk tartani, mert fellépésem volt lent, a földalatti szinten – mondta a magas, rövid hajú hölgy Claudiának.

– Éjfél volt fellépésem egy diszkóban, egy bárban és onnan jöttem erre helyre. Jó azért, hogy tudunk váltani néhány szót, amikor megérkeztem – így az énekesnő.

– Az első két slágered erejéig veled is maradtunk. Mi most hazamegyünk, de később találkozunk, ahogy megbeszéltük – mondta a férfi a hosszú, hullámos hajú hölgytársának.

– Oké, Elias! Elfáradtam ugyan, de ettől még ne maradjon el a reggeli sörözésünk! – nézett a három helyen is koncertet adó nő a férfi szemébe.

Mindhárman kimentek az épületből, ahol vetettek egy pillantást a bejárat fölötti, Hall of America feliratra. Ezután elváltak egymástól. Claudia beült a sötétpiros, Ferrari California márkájú autójába, s miután elindult vele, a kora reggeli napos, jó idő miatt egy gombnyomással lenyitotta a gépjármű tetejét és oldalsó ablakait. Hamarosan ráhajtott egy hídra és azon folytatta útját. Nemsokára a sofőr Elias és a mellette ülő Sarah is rátért ugyanarra a hídra egy hófehér, Mitchubishi Lancer Evo márkájú autóval. Miután végigmentek a hídon, olyan településre érkeztek, melynek utcái fákkal voltak szegélyezve. Elias így szólt az útitársának:

– Megjöttünk Miami Beachbe, drágám! Nemsokára otthon leszünk.

– Claudia otthona is itt van, nem messze a miénktől. Akár gyalog is elmehetünk hozzá.

A jármű egyszer csak megállt egy egyszintes, mindkét irányban széles, hófehér színű, jellegzetesen amerikai stílusú ház előtt, majd mindketten kiszálltak és az épületbe mentek. Claudia, miután megérkezett a fehér színű otthonába, autójával beállt a garázsba. Ezután lezuhanyozott és átöltözött egy vékony, fekete, kapucnis felsőbe és sötétkék, farmer miniszoknyába. Elias és Sarah ugyancsak rendbe szedték magukat és indultak is a közös barátjukhoz.

– Nocsak! Ti vagytok Elias Pekkanen és Sarah Miller! Ismert emberek vagytok, biztos, hogy tele is vagytok pénzzel – jött velük szembe egy fekete bőrű fiatalember.

– Akarsz tőlünk valamit? – kérdezte Elias az ismerlent.

– Most le lesztek húzva pénzről! – vett elő egy kést a néger.

– Nem fogsz megijeszteni minket, különben nincsen nálunk pénz – mondta Sarah a kötözködőnek.

– Sarah, fogd meg ezt! – nyújtotta Elias a kezében lévő szatyrot a kedvese felé.

– Ne tegyél semmi örültséget! Ha most megkéselnek, vagy történik velünk valami, az be fog kerülni az újságokba, vagy a híradóba – mondta Sarah a párjának.

– Fogd már meg a szatyrot! Nem hagyom, hogy egy jöttment senki csak úgy belénk kössön – emelte föl a hangját a szerelme.

– Akkor adjátok oda azt, ami van nálatok! – ment közelebb a késes férfi a fiatalokhoz.

Elias letette a szatyrot a földre, majd közelebb ment a kötekedőhöz, aki suhintott egyet a kést markolászó kezével, de nem találta el ellenfelét, aki egy határozott mozdulattal megfogta az alkarját és csavarni kezdte. A néger erre a másik kezével ütni kezdte a fiatalember oldalát. A kirabolni kívánt férfi hasba ütötte a kötözködőt, aki elejtette a kést, majd egymásnak ugrottak.

– Elias, kérlek! Menjünk tovább, még bajod esik! – ment közelebb Sarah az egymást szorításokkal leteperni próbáló társaihoz.

– Te is kaphatsz, hogyha nagyon akarod! – indult el a fekete bőrű a hölgy felé.

A nő ököllel pofon ütötte az idegent, aki erre jobban begurult és támadni készült, de Sarah rúgott egyet és a lábai közt érte a férfit. A sértett páros másik tagja felvette a kést és az úttesten lévő csatornanyílásba dobva azt, így szólt az őket kirabolni kívánó négernek:

– Egy ilyen magadfajta szemétládával elbánunk ügyesen. Most pedig hordd el magad, vagy nagyon csúnyán megjáród!

– Azt hiszitek, hogy ezzel végeztünk? Nem tudjátok, hogy kivel van dolgotok! – indult el a kötözködő a kését csatornanyílásba dobó fiatalember felé.

A fekete meglökte Eliast, aki viszont egy olyan erős ütést mért az arcára, hogy elterült tőle. A kirabolni kívánt páros tagjai lassan tovább indultak. A beljük kötő néger ugyancsak felállt lassan és ment a maga útjára.

Claudia a háza nappalijában egy fotelban ült, amikor megszólalt a csengő. Lement egy szinttel lejjebb, ajtót nyitott és a barátai álltak előtte, akiket ekképpen üdvözölt:

– Elias, Sarah! Gyertek be!

Azzal mindhárman az emeletre mentek a nappaliba, ahol Claudia beüzemelte a falra szerelt, nagy és széles okostelevízióját, a jövevények pedig kipakoltak a fehér bőrfotelok közötti üvegasztalra. Az otthontartózkodó hölgy rövid időre magukra hagyta vendégeit, de nemsokára visszatért három feleses pohárral, fahéjjal és egy narancssal, amelyet meghámozott és gerezdekre szedett. Eközben a társaság egyetlen férfitagja a poharakat teletöltötte gold tequilával. Ezután mindhárman leültek és fahéjat szórtak a kezükre.

– Igyunk hát a ma reggelre! – emelte föl a poharát Elias.

– Jó, hogy így tudunk találkozni – koccintott Claudia a társaival.

– Egészségünkre, drágám! – mondta Sarah Eliasnak, majd megcsókolták egymást.

Koccintás után mindhárman lenyalták a fahéjat a kezükről, megitták a tequilát, Claudia pedig az egyik narancsgerezd evése közben ekképpen kérdezte társait:

– Mit szeretnétek nézni az interneten?

– Nem olyan régen játszották a mozikban „A bűn iskolája!” című filmet. Ez volt az első olyan film, amiben én voltam a főszereplő. Nézzük meg a bemutatóját, biztos, hogy rajta van már a neten – így Elias, miközben enni kezdett egy másik gerezdet.

A vendéglátó hölgy a távirányítójával a televízió internetén kikereste a kívánt videót, s közben hárman együtt elfogyasztották az egész narancsot. Felbontva az asztalon lévő guinness sörök egyikét, Sarah így beszélt a kedveséhez:

– Szerintem nagyon jól alakítottad a rendőrt, aki egy középiskolai rendőrosztálynak tanított önvédelmet.

– Én is láttam a filmet és tetszett! Megjelennek a városban az albán maffiózók, és te intézed el őket – mondta Eliasnak Claudia, felbontva egy másik guinnesset, s nézve a film egyik akciójelenetét.

– A verekedések és a lövöldözések kidolgozott koreográfia szerint zajlottak le – válaszolta a férfi vendég, miközben felbontotta a harmadik guinnesset és beleivott, majd így szólt, amikor a videó véget ért. – Kíváncsi lennék, hogy a rajongóim, vagy akik ismernek és látták a filmet, mi szólnak hozzá. Meg tudod nézni ezen a tv-n a hozzászólásokat?

– Jó ötlet! Engem is érdekel, hogy hány embernek tetszett – válaszolta a vendéglátó, majd belekortyolva a sörébe, a hozzászólásokra váltott a távkapcsolóval.

– Azért az átlagembertől kapott dicséretet a film. Ezek szerint jó ötlet volt, hogy a suliban van néhány diák, akiknek van kapcsolata némelyik bűnözővel, és ezek lógnak a suliból, beszállnak a kábítószer-terjesztésbe, meg hasonlók – olvasta Elias a leghosszabb hozzászólást, majd beleivott a sörébe és így folytatta egy másik hozzászólást olvasva. – Valaki szerint izgalomban is bővelkedett és a fontosabb szereplők karakterét is alaposan kidolgozták. Csak úgy megjegyzem, hogy utólag én is úgy érzem.

– Egy másik embernek nem tetszett, mert sok volt benne a verekedés és a lövöldözés, amik nagyon véresre sikerültek. Azt viszont én sem szeretem, ha egy filmben sok a vér és az erőszak, de ettől még tetszett a filmed – olvasott el Sarah egy rövid hozzászólást, majd kedvesével megcsókolták egymást.

Elias szeme egyszer csak megakadt egy másik videón, majd arra mutatva így beszélt Claudiához:

– Arra a mérkőzésemre nagyon jól emlékszem! Indítsd el, lenne kedvem visszanézni önmagammat!

A hölgy elindította a videót, amelyen egy kézilabda-mérkőzés vált láthatóvá, s a férfi ekképpen szól a társaihoz:

– Válogatott játékos voltam, az egyik legjobb a szülőhazám, Finnország csapatában. Ezt a mérkőzést, a litván válogatott ellen én nyertem meg a csapatomnak.

– Már kézilabdázóként is ismert voltál és sokra vitted, büszke vagyok rád – nyomott egy puszit Sarah a kedvese arcára.

– Úgy érzem megérte otthagyni a sportot és Amerikába jönni. Hiszem, hogy itt színészként világsztárrá válhatok – kortyolt a guinnessébe a férfi vendég, majd témát váltott. – Egyelőre nem keres senki filmszereppel, de nem is bánom. Szükségem van egy kis lazításra, úgyhogy én és Sarah úgy döntöttünk, hogy nem megyünk vissza Kaliforniába, a beverly hillsi otthonunkba. Még jó darabig biztos, itt fogunk lakni, a miami beachi házukban.

– Nézzünk már egy videót a Miller's Company nevű szoftverfejlesztő cégről! Úgy tudom, hogy az interneten van róla dokumentumfilm – ivott a maga sörébe Sarah.

Claudia ugyancsak beleivott a guinnessébe, majd a távirányítójával egy újabb videót indított el és a vendégeivel együtt azt nézte.

– Ez a film apám cégéről szól. Bővebben arról, hogy az ő apja fiatalkorában hogyan alapította meg Los Angelesben. Miként terjedt el az egész Egyesült Államokban és azután mily módon vetette meg a lábát a többi földrészen is – mondta a társainak Sarah, miközben szemeit a televízió képernyőjére szegezte.

– Hadd tekerjek már bele! Elvégre ez mégiscsak egy negyvenöt perces videó – mondta a vendéglátó hölgy, beletekerve a felvételbe.

– A filmben szó esik arról is, hogy én a szüleim és a nagyszüleim is mind los angelesiek vagyunk. Az a város nevelt föl minket és a cégünk székhelye is ott van – nézett a társaira Sarah, amikor újra nézték a videót.

A három sörözgető tovább nézte a felvételt, amelyen újonnan Sarah vált láthatóvá, amint interjút adott a cég székhelyén. Ezután az egyik üzemben sétálva ismertette a fejlesztett termékeket. Később mindhárman úgy döntöttek, hogy inkább a hozzászólásokat olvasnák el, ezért a ház lakója azokra kapcsolt.

– Európából írt valaki, hogy évek óta a cégnél dolgozik és meg van elégedve a fizetésével, most már egyvel magasabb pozícióba is került nálunk – kortyolt az italába Sarah, majd folytatta, miután a másik nő lejjebb lapozott a hozzászólások között. – Ausztráliából is írja egy nő, hogy a számítógépében a mi általunk fejlesztett szoftvereket használja és abszolút meg van elégedve a Miller's Companyval, azaz velünk.

– Egy chicagói fazon is írja, hogy a jelenleg apukád által vezetett cégnél dolgozik, szereti a munkáját és másnak is tudná ajánlani, mint munkahelyet. Hogyha meg vannak elégedve a társasággal, az neked csakis jó lehet – fordult Claudia a női vendége felé, miután elolvasott egy újabb hozzászólást.

– Természetes, hogy örülök neki. Apukám nemsokára nyugdíjba vonul és azután én fogom átvenni a cég irányítását – így Sarah, majd kérdést intézett a társaihoz. – Nem szívunk el egy cigarettát?

– Jó ötlet, az már nekem is jól esne! – értett egyet a másik hölgy.

Azzal mind a hárman letették sörüket az asztalra és egy üvegajtot elhúzva kimentek a nappali mellé, ahol székekre ültek és rágyújtottak egy-egy szál cigarettára.

– Egész ötletes ez a megoldás, hogy itt, a házad tetején van egy úszómedence – mondta Sarah a vendéglátójának, miközben maga elé nézett.

– Ennek a házamnak csak a fele olyan, hogy van emelete is, ahol például a nappalim is van. A másik fele, ami a medencém alatt van, már csak földszintből áll. El vagyok én New Yorkban is, a staten islandi otthonomban, de egy jó ideje már itt tartózkodok és szerintem még egy darabig maradni is fogok – fújta ki a füstöt Claudia.

Miután elszívták a cigarettájukat, visszamentek a nappaliba, ahol a házban lakó hölgy újra kezébe vette a távirányítót és így szólt a vendégeinek:

– Hármunk közül már csak rólam nem néztünk videót. Van egy számom, amire nagyon büszke vagyok, mert itt Amerikában a toplisták élére került.

– Ez a slágered annyira tetszett nekem és Sarahnak, hogy sokáig szinte csak ezt hallgattuk – mondta Elias a slágerét kereső Claudiának, miközben megfogta a kedvese kezét.

– Ezt az egész videoklipet Denverben forgattad, ugye? – kérdezte Sarah Claudiát amikor a szám klipje elkezdődött.

– Ott bizony! Jól esett kicsit hazamenni egy forgatás erejéig, ha már Denverben születtem és ott is nőttem föl, habár a spanyol-német anyám bevándorolt Európából – válaszolta az énekesnő a képernyőt nézve, majd a társaira nézve így folytatta. – Úgy is tudjátok a szöveget feliratozás nélkül, énekeljétek ti is!

Mindhárman belekortyoltak a sörükbe, majd a képernyőre meredve énekelték a slágert. Amikor a klip véget ért, az énekesnő egy újabb saját dalt keresett ki az interneten.

– Ez már a következő albumomon volt rajta, de ezt a zenémet és a videoklipjét is nagyon sokan szeretik nem csak itt az USA-ban, hanem Európában is. Vagyis ez a szám ismét a népszerűségemet növelte – mondta Claudia, amikor elkezdődött az új videó.

– Ötletes maga a klip és a dalszöveg is – meredt a férfi vendég a képernyőre.

A három sörözgető végig a képernyőt nézve énekelte a sláger dalszövegét, amelynek klipjében az énekesnő Claudia kiborgnóként egy űrhajóban utazva járta az űrt, repült a sötét, légüres térben és egy távoli bolygón is sétálgatott.

– Van egy latin-amerikai sláger, ami nagyon tetszik nekem és Sarahnak – mondta Elias a klip véget érése után.

– Melyik az? Megkeresem! – így az énekesnő.

A fiatalember mondta vendéglátójának, hogy mit keressen ki a televízióján, a hölgy pedig így válaszolt:

– Azt a számot én is ismerem, nekem is tetszik.

Az énekesnő kikeresett egy feliratos felvételt, majd a szöveget követve énekelték az újonnan talált slágert.

– Ennek a szövege pergős, nem igazán tudom követni – mondta Elias.

– Az a baj, hogy ez spanyol nyelvű, nem tudjuk úgy énekelni, mintha angol lenne – nézett Sarah a társaira.

Egy ideig próbálták a szöveget követve énekelni a slágert, végül így szólt Claudia:

– Szerintem ne is énekeljük, csak nézzük! Nekem is nehéz követni így, hogy nem angolul énekelnek.

A fiatalok végignézték a videoklipet és a guinnessük is elfogyott. A ház lakója a konyhájába ment, ahol eldobta az üres sörösdobozokat és a narancshéjat, majd három doboz brooklyn lager sört vett elő a hűtőből és visszatért a vendégeihez, s így kérdezte őket:

– Van még ötletek, hogy mit nézzünk az interneten?

– Nem igazán van! – válaszolta Sarah, Claudiára nézve.

– Mi lenne, hogyha csak beszélgetnénk, és közben innánk meg a brooklyn lagereket? – kérdezte Elias a hölgytársait.

– Tetszik az ötlet, menjünk ki a medencémhez, nagyon jó idő van! – felelte Claudia.

Az otthontartózkodó hölgy kikapcsolta a televízióját. Ezután mind a hárman kimentek a nappali mellé és leültek a medence melletti székekre, majd felbontották a sörüket és beszélgettek iszogatás közben. Miután mindhárman elszívtak egy-egy szál cigarettát, így beszélt Elias a vendéglátójához:

– Amíg eldobtad a guinness dobozokat és hoztad nekünk az új sört, láttuk, hogy van neked egy könyved „Az emberiség rejtélyes múltja” címmel. Az miről szól?

– Több szerzőtől is vannak írások abban a könyvben. Lényegében mindegyik azt fejtegeti, hogy miféle magasan fejlett kultúrák léteztek bolygónkon az általunk ismert történelem kezdete előtt. Gondoljatok csak bele! Több tízezer éves rétegekből kerülnek elő tárgyi bizonyítékok, amik bizonyítják, hogy nem mi vagyunk az első civilizáció a Földön – válaszolt Claudia.

– Hallottam olyan elméleteket, hogy a múltban földönkívüliek látogattak meg minket, vagy az emberiség már elért egy nagyon magas szintet még az ókor előtt, de ki tudja. Lehet, hogy csak kitaláció az egész – kortyolt a sörébe Sarah, majd azután folytatta. – A tudósok mind arról beszélnek, hogy a majomnak és az embernek volt egy közös őse és mi, emberek tőlük származunk.

– Ezt tanítják az iskolákban! De a tudósok sem tudják bebizonyítani, hogy így volt – nézett a társaira Claudia.

– Arra sincs bizonyíték, hogy valami más történt! – mondta az énekesnőnek Sarah.

– Dehogynem! Csak ti nem olvastok ilyenekről! Az egész világon kerülnek elő makettek, használati tárgyak, bonyolult ábrák, az általunk ismert civilizáció kezdeténél régebbi korokból. Ráadásul nem is mostanában kezdenek előkerülni ilyenek. Már több mint száz éve is találtak ilyesmiket – így Claudia.

– Én nem tartom magam sem az elméletben hívőnek, sem kételkedőnek. El tudom képzelni, hogy volt valami és téved a tudomány, de azt sem tartom kizártnak, hogy csalás az egész. Azt tudom, hogy ez a téma különösebben nem érdekel – mondta a férfi vendég.

– Biztos vagyok benne, hogy van köztük csalás! De attól még meggyőződésem, hogy valami globális civilizáció létezett, de aztán történt egy világkatasztrófa, a maréknyi túlélő kezdett mindent előlről és ebből fejlődött ki a mi civilizációnk. Már csak azért is hiszek ebben, mert túl sok mindent találnak ahhoz, hogy mindegyik csalás legyen – ivott a sörébe az énekesnő, majd úgy folytatta. – Egyébként én a francia-kanadai apámtól örököltem, hogy érdekelnek az ilyen dolgok. A könyvben némelyik szerző azt is írja, hogy nagyon sok ókori szöveg olyan, mintha a szerzőik a mi technikai szintünket is meghaladó technológiáról írnának, de a saját szavaikkal.

– Akkor meg ezeknek a technológiáknak az ókorban kellett volna létezniük, nem gondolod!? – ivott a sörébe Elias.

– Az is lehetséges, hogy fennmaradtak tervrajzok, vagy írásos emlékek és ezek lettek megfejtve. Az ókor több ezer évvel ezelőtt volt. Olyan távoli múltban még az is lehet, hogy léteztek ezek a technológiák, csak feledésbe merültek, vagy megsemmisültek az évezredek folyamán.

Miközben beszélgettek a szabad levegőn, mind a hárman megitták a sörüket, majd így szólt Sarah a vendéglátónak:

– Claudia, mi ketten hazamegyünk! Ez a két sör és a tequila fejbevagott.

– Most kezd nagyon meleg lenni az időjárás, kánikulában pedig ütősebb az alkohol. Úgy érzem, én is megszedültem az italoktól – mondta a férfi vendég a kedvesének.

– Egész éjszaka ébren voltunk, így jobban hatott ránk az ital. Kikísérlek titeket! – mondta Claudia a vendégeinek.

Az énekesnő a lakása bejáratáig kísérte két vendégét, ahol búcsút vett tőlük. A hölgy ezután felment az emeletre és töltött magának Jack Daniel's whiskyt egy üvegpophárba. Italát megitta a medencéje mellett, miközben két cigarettát is elszívt. A nőre végül rájött az álmoság és lefeküdt aludni.

A vadnyugat

Az amerikai kontinens indiánjai nem alkottak egységes népet. A rengeteg, különböző törzs más környezetben élt, s ezáltal mindegyiknek más kultúrája volt. Alaszka és Észak-Kanada hómezőin vadászó közösségek alakultak ki. Délebbre falvakban laktak, és az erdők vadjaira vadásztak. Az észak-nyugati erdőségekben halászatból éltek és totemoszlopokat faragtak. A mai Közép-Nyugat lakói harcias nomádok voltak és sátrakban laktak. Dél-keleten fejlett városok alakultak ki hierarchikus társadalommal, míg dél-nyugaton ugyancsak letelepedett életmódot folytattak.

A mai Egyesült Államok területét már a spanyolok elkezdték felderíteni, miután Dél- és Közép-Amerikában meghódították és kifosztották az ottani indián birodalmakat. A spanyol felderítők eljutottak az Appalache-hegységig, a Missisipi-folyóig és a Grand Canyonig. Ugyancsak ők alapították meg Santa Fe, San Antonio, Tucson, San Diego, San Francisco és Los Angeles városokat.

Az Atlanti-óceán felől érkezve az angolok és a franciák is elkezdték birtokba venni a földrészt. Több háborút is vívtak egymás ellen, hol az egyik, hol a másik indián törzssel szövetkezve. Idővel elmérgesedett az angol gyarmatok és az anyaország közti viszony. 1773-ban, a bostoni teadélutánon a helyi lakosok indiánoknak öltözve, a tengerbe dobták a Brit Kelet-Indiai Társaság hajójának a rakományát.

1775-ben a tizenhárom angol gyarmat és Anglia között kitört az amerikai függetlenségi háború. A gyarmatok eleinte nem függetlenedni akartak, csupán a számukra kedvezőtlen rendeletek és az adók visszavonását követelték. A háború a szabad farmerek által lakott Északon tört ki, de az amerikaiakkal éreztetni akarták, hogy a függetlenedés minden gyarmat közös érdeke. Ezért a rabszolgatartó Dél egyik ültetvényesét, George Washingtont tették meg az amerikai hadsereg főparancsnokának. 1776. július 4-én kikiáltották a Függetlenségi nyilatkozatot és ezzel megszületett az Amerikai Egyesült Államok. Az új ország függetlenségét Anglia csak 1783-ban, a Párizsi békeszerződésben ismerte el, s ezzel véget ért a függetlenségi háború. Az Egyesült Államok első elnöke, az amerikaiak fő parancsnoka, George Washington lett.

Az Egyesült Államok az idő előrehaladtával tovább terjeszkedett, immár a vadnyugaton. A vadnyugat ugyanis az USA törzsterülete a tizenhárom alapító gyarmat kivételével. 1803-ban Napóleon császártól megvásárolták Louisianát. Egy évvel később Thomas Jefferson elnök Meriwether Lewist és William Clarkot megbízta egy expedíció vezetésével, amelynek két oka volt. Az egyik, hogy ne Mexikó, vagy az európai nagyhatalmak szerezzenek új területeket a földrészen, hanem az Egyesült Államok. A másik, hogy tanulmányozzák a kontinens állat- és növényvilágát, illetve kapcsolatokat létesítsenek az indiánokkal. A két évig tartó expedíció során a Lewis és Clark által vezetett csapat a Nagy-Sikságon és az észak-nyugati erdőségeken áthaladva eljutott a Csendes-óceán partjáiig.

Az USA növekedésével a telepések több alkalommal is indián ellenállásba ütköztek. A sóni törzsből származó Tecumseh több indián törzset egyesítve háborút indított a fehérek ellen, azzal a céllal, hogy megfékezze a további terjeszkedésüket és létrehozson egy egységes indián államot. A háborút elveszítette és Kanadába menekült, ahol a brit hadsereg tisztje lett és az amerikaiak ellen harcolva érte a halál 1813. októberében. Testvére Tenskwatawa átkot bocsátott minden amerikai elnökre, miszerint a húszévente megválasztott elnököket hivatali idejük alatt éri a halál. Aki hisz a misztikában, az Tenskwatawa átkának tudhatja be Abraham Lincoln, James Garfield, William McKinley és John F. Kennedy elnökök halálát.

Az Egyesült Államok a későbbiekben egyre több területet szerzett a kontinensen. 1836-ban Texas kilépett Mexikóból és létrehozta a maga köztársaságát. A latin-amerikai ország lázadó

államként kezelte az új köztársaságot és Antonio Lopez de Santa Anna tábornok vezetésével odaküldte hadseregét, hogy az államot szerezzék vissza. Santa Anna azonban vereséget szenvedett. Texas 1845-ben csatlakozott az Egyesült Államokhoz, aminek következményeként a következő évben kitört a mexikói-amerikai háború, ahol továbbra is Santa Anna maradt a mexikóiak főparancsnoka, az amerikaiaké pedig Zachary Taylor lett. A háború során Kalifornia is függetlenedett Mexikótól és az amerikaiak oldalára állva vett részt a háborúban. A két évig tartó fegyveres konfliktust Mexikó elvesztette és a Guadalupe Hidalgo-i békeszerződés értelmében kénytelen volt átadni az USA-nak Kaliforniát, Nevadát, Utahot, Arizonát és Új-Mexikót.

Az észak-amerikai kontinensen több aranyláz is lezajlott. A legismertebb Kaliforniában tört ki, amikor 1848-ban, egy colomai fűrészmalom mellett aranyat találtak. Az állam népessége rohamosan növekedni kezdett, mivel az arany hírére az USA más területeiről, Európából, Ázsiából, Latin-Amerikából és Ausztráliából is ezrek mentek a területre a meggazdagodás reményében. Legnagyobb részük azonban szegénységben és elkeseredettségben tért haza szülőhazájába. Észak-Kanadában, a vadnyugat úgymond egyik meghosszabbításán zajlott a klondike-i aranyláz. 1896-ban történt, hogy egy csoport a Klondike folyót követve vadászott jávorszarvasra, amikor aranyat találtak. Az eseménynek gyorsan híre ment és a következő évben megérkeztek az első aranyásók a területre, még egy év elteltével pedig már negyven ezren keresték az értékes fémeket. Innen ugyancsak szegényen tért haza a legtöbb ember.

A keleti országrészben egyre inkább elmérgesedett a viszony az iparosodott, városias és szabad farmerek által lakott Észak és a néger rabszolgákat tartó, ültetvényes gazdálkodásból élő Dél között. 1860-ban az északiak a rabszolgaságellenes Abraham Lincolnt választották elnöknek, a déliek pedig fellázadtak. Kiléptek az Unióból és létrehozták az Amerikai Konföderációs Államokat, elnöküknek pedig Jefferson Dawist választották. 1861-ben kitört az amerikai polgárháború, amelyben eleinte a katonailag jobban szervezett Dél kerekedett felül. Azonban 1863. január 1-én Abraham Lincoln felszabadította a déli rabszolgákat, akik közül nagyon sokan szöktek Északra és beléptek a hadseregbe, hogy ők is harcoljanak egykori gazdáik ellen. Az iparosodott Észak 1865-ben megnyerte a háborút és az Egyesült Államok megindult a nagyhatalommá válás felé.

A polgárháború után élelmiszerhiány köszöntött az országra. Megnőtt az igény a marhahús iránt, ezért a cowboyok ezrével terelték a marhákat a déli államokból az északi államokba. A cowboyok egyharmada néger, illetve mexikói volt. Eme férfiaknak mindig volt egy vezetőjük, utána a csoport második legfontosabb embere a szakács volt, aki székéren vitte előttük az edényeket, illetve főzött rájuk. A marhaterelők a napi egy dolláros bérért reggeltől estig nyeregben voltak. Állandóan meg kellett küzdeniük a banditákkal, az indiánokkal, a megvadult marhákkal, az időjárás viszontagságaival, ezek híján pedig az unalommal.

A banditák közül említésre méltó Jesse James neve, aki már nagyon fiatal korában kezdett el bűnözni. A polgárháborúban a déliek hadseregében harcolt. A háború után a testvérével, Frankkel és unokatestvéreikkel, a Younger-fivérekkel alapított bandát. Jesse és bandája látványosan fosztott ki vonatokat, piacokat és bankokat. Egy alkalommal a vasárnapi istentiszteletet zavarták meg úgy, hogy a templomban közölték a hívőkkel, hogy a városban bankot rabolnak. Kansasban egy piac kifosztása után, a pisztolyaikat durrogatva lovagoltak el a helyszínről. Jesse James harmincnégy éves korában hunyt el, tarkólövés következtében.

Ahogy egyre több állam csatlakozott az Egyesült Államokhoz, az amerikaiaknak egyre több indián ellenállóval kellett szembenézniük. Egy Vörös Felhő nevű törzsfőnök 1866 és 1868 között, Wyoming és Montana területén háborúzott a fehérek ellen. A fegyveres konfliktus indián győzelemmel és jelentős amerikai veszteséggel ért véget. Egy sziú felkelés azért tört ki, mert az eredetileg az indiánoknak ítélt földön a telepesek aranyat találtak, s ez aranylázat robbantott ki, a kormány pedig a telepesek mellé állt. Az indiánok összefogtak, végül Ülő Bika és Fékevesztett Ló törzsfőnökökkel együtt vereséget mértek George Armstrong

Custer hadseregére, a Little Bighorn-nál, 1876. június 25-én. Azonban hiába történt a sok indián ellenállás, a 19. század végére az amerikai kormány rezervátumokba kényszerítette őket.

Egy ugyancsak említésre méltó indián ellenálló Geronimo, az apacsok vezére. Neve vitatott eredetű, egyesek szerint az indián neve, a Goyaalé spanyolosított változata, mások úgy vélik, hogy a Szent Jeromusból ered. A spanyol katonák Szent Jeromoshoz imádkoztak az őket ért támadás közben. Az viszont vitathatatlan tény, hogy a mexikóiak adták neki a Geronimo nevet. 1858-ban mexikói katonák megölték a feleségét és három gyermekét, ezért élete végéig gyűlölte a mexikóiakat. Eleinte az amerikaiak oldalán sokat harcolt a mexikóiak ellen, de később az amerikaiak ellen fordult, akik legyőzték őt. Az indián vezetőt Floridában bebörtönözték, onnan Oklahomába szállították. Később szabadon engedték, de soha nem engedték meg neki, hogy visszatérjen a szülőföldjére. 1904-ben részt vett St. Louisban a viláagiállításán. 1905-ben jelen volt Theodore Rooseveltnél elnök beiktatásán. Geronimo 1909-ben halt meg tüdőgyulladásban.

Az európai bevándorlók előrenyomulását Észak-Amerika egyik legjellegzetesebb állata, a bölény is megszenvedte. Eme hatalmas jószágok eleinte milliószámra éltek és óriási csordákban vándoroltak a prérin. A füves puszták indiánjai persze a kezdetektől fogva vadászták az állatokat, hiszen a megélhetést jelentették a számukra. Ezek az emberek a húsaikkal táplálkoztak, de belőlük készítették a ruháikat, a sátraikat, sőt a fegyvereik készítésénél is felhasználták a csontjaikat. A fehérek új településeivel együtt azonban megjelentek a vasutak, melyek még inkább elősegítették az előrenyomulást. A telepésekkel vadászok is érkeztek, akik az őslakosoknál sokkal kíméletlenebbül ölték az állatokat. Többek közt azért is, mert a vasútépítő munkásoknak bölényhúsra volt szükségük és az iparban a meghajtó szíjak is az állatok bőréből készültek. A 19. század végére a több milliós állatállomány csupán pár ezerre csökkent és már az indiánoknak is tiltott volt a vadászatuk.

A vadnyugat egyik legismertebb személye William Frederich Cody volt. Akkor kapta a Buffalo Bill becenevet, amikor elvállalta a Kansas Pacific Vasúttársaság építőmunkásainak ételmezését és 4800 bölényt ölt meg. Buffalo Bill később showman lett, aki világhírűvé vált a vadnyugati cirkusza révén és élete vége felé már Európa több országában is fellépett.

A vadnyugat létrehozta az amerikai embert, az amerikai mentalitást, de a technika fejlődésével és a nagyhatalommá válással, az elmúlt egy évszázadban teljesen megváltozott az Amerikai Egyesült Államok. A nagyvárosokban ma már emberek milliói laknak és felhőkarcolók tornyosulnak. A Közép-Nyugat síkságain főleg farmgazdálkodásból és állattenyésztésből élnek. A texasi Houston városában ott van az űrkutatás központja. Kaliforniában, a San Francisco melletti Szilícium-völgyben fejlesztették az integrált áramkört, a mikroprocesszort és a személyi számítógépet. Los Angelesben található a nyugati filmgyártás központja.